

Ένας ιός εξαπλώνεται σε όλο τον πλανήτη...

- protesters
- Μπέρκελεϋ
- Μπογκοτό
- Μπίρμινχαμ
- Μαδρίτη
- Δρέσδη
- Γενεύη
- Λουμπλιόνα
- Λυον
- Αθήνα
- Μελβούρνη
- Πράγα
- Στοκχόλμη
- Σύδνεϋ
- Ταλίλιν
- Τελ Αβιβ
- Τορόντο
- Ουτρέχτη
- Βαλέντσια
- Βονκούβεσ
- Λονδίνο
- Ελσίνκι
- Εδιμβούργο
- Μιλάνο
- Μοντεβίδεο
- Μεξικό
- Ζυρίχη
- Λος Άντζελες

Ένας ιός εξαπλώνεται σε όλο τον πλανήτη...

Εδώ και καιρό κάποιοι άνθρωποι παρακολουθούσαμε με ενδιαφέρον την ανάπτυξη των κινημάτων των καταλήψεων των δρόμων. Παράλληλα συμμετείχαμε σε αντίστοιχες κινήσεις που έγιναν και στην Ελλάδα. Όχι βέβαια σαν ειδικό καταληψιολόγο αλλά σαν άνθρωποι που τα τελευταία χρόνια έχουμε συμμετάσχει στους κοινωνικούς - ταξικούς αγώνες που με ένταση διεξάγονται εδώ. Η προσέγγιση που γίνεται στις καταλήψεις των δρόμων δεν είναι από μια μίζερη γωνιά με ύφος: “να τι γίνεται στο εξωτερικό, εδώ είμαστε πολύ πίσω” αλλά βασίζεται στην καλή θέληση να εμπλουτίσουμε ή και να δώσουμε ερεθίσματα σε όσους με τον έναν ή τον άλλον τρόπο αγωνίζονται. Στην έκδοση αυτή περιέχονται κάποια κείμενα απόψεις των εκδοτών και κάποιες -όχι τόσο πιστές- μεταφράσεις από ξένα περιοδικά. Γίνεται επίσης μια μικρή παρουσίαση της ομάδας “Undercurrents”, κάτι που θεωρούμε επίκαιρο στην Ελλάδα σχετικά με την σχέση των κοινωνικών κινήματων απέναντι στους δημοσιογράφους και γενικά την “αντι” πληροφόρηση...

Κυρίως παρουσιάζονται τα γεγονότα που έλαβαν χώρα σε δύο σημαντικές ημερομηνίες δράσης ενάντια στον παγκόσμιο καπιταλισμό: την 18η Ιούνη 1999 και την 30η Νοέμβρη 1999. Η πρώτη ημερομηνία έχει ενδιαφέρον και για έναν άλλο λόγο. Για να εξετάσουμε την σχέση των κινήματων αυτών με την πιο βίαιη όψη του κεφαλαίου, τον πόλεμο, που στην συγκεκριμένη περίοδο εκφραζόταν με την επίθεση του νατο στην Γιουγκοσλαβία. Η δεύτερη έχει ενδιαφέρον γιατί ασχολήθηκαν πολύ και τα κατεστημένα ΜΜΕ. Και ο τρόπος που κάλυψαν τα γεγονότα, ιδιαίτερα αυτά που έλαβαν χώρα στο Σηάτλ, προοδίδει τον πανικό των κάθε είδους αφεντικών που ένοιωσαν από τη δυναμική των χιλιάδων που διαδήλωσαν έξω από τον Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου. Και όταν οι επαγγελματίες κονδυλοφόροι παίρνουν το λόγο για να διαστρεβλώσουν, συκοφαντήσουν, αφομοιώσουν τις πραγματικές διαθέσεις των αγωνιζόμενων, εμείς πρέπει να αναζητάμε τον λόγο των πρωταγωνιστών. Ιδιαίτερα στην Ελλάδα διάφοροι κουλτουροφιλελεύθεροι και “προοδευτικοί” έτρεξαν να εξυμνήσουν αυτό το γεγονός, όχι βέβαια από μια θέση ταξικής σύγκρουσης (πράγμα που θα σήμαινε την αμφισβήτηση του ίδιου του ρόλου τους) αλλά από τη θέση της ρομαντικής περιγραφής κάποιων γραφικών ονειροπόλων, που... στο περιθώριο εξακολουθούν να αγωνίζονται. Γνωρίζουμε πολύ καλά ότι οι ημερομηνίες και τα σύμβολα δεν πρέπει να γίνονται φετίχ. Εξάλλου ο ανταγωνισμός είναι καθημερινός, γύρω μας... Ωστόσο η συνένωση των ανθρώπων, το χτίσιμο των αλληλέγγυων δεσμών που επιτυγχάνεται μέσα από αυτά τα κινήματα είναι πολύ ελπιδοφόρα. Αρκεί αυτό να γίνεται ερευνώντας τις αλλαγές που συντελούνται, ώστε όχι μόνο να μην πέφτουμε σε παγίδες και αδιέξοδα του παρελθόντος, αλλά προσπαθώντας να χτίσουμε ένα πολιτισμό ανταγωνιστικό των καπιταλιστικών και ιεραρχικών σχέσεων, **για την ανατροπή τους**, και όχι να γίνουμε μέρος της λύσης των αδιεξόδων του συστήματος, νοσταλγώντας τις δεκαετίες του “κοινωνικού κράτους”.

Η καμπάνια άμεσης δράσης ενάντια στους αυτοκινητόδρομους στην Βρετανία είναι ίσως το πιο επιτυχημένο επαναστατικό κίνημα της Δυτικής Ευρώπης το δεύτερο μισό του 20ου αιώνα. Ποτέ πριν σ' αυτό το διάστημα δεν είχαν επιτευχθεί τόσο ριζοσπαστικοί στόχοι σε τόσο πολύ λίγο χρόνο. Ποτέ πριν μια κεντρική συνιστώσα της κυβερνητικής πολιτικής, στην οποία εκατομμύρια λίρες είχαν ήδη εγκριθεί, δεν είχε όχι απλά ανακοπεί αλλά ολοκληρωτικά αντιστραφεί, από την δράση των πολιτών.

Το 1992, όταν άρχισε το πρώτο κάμπινγκ ο προϋπολογισμός της κυβέρνησης έδινε στην κατασκευή των δρόμων 23 εκατομμύρια λίρες και η Θάτσερ ανακοίνωνε ότι «τίποτα δεν μπορεί να σταματήσει την μεγάλη οικονομία του αυτοκινήτου». Ο υπουργός μεταφορών καυχόταν ότι «κάνουμε το μεγαλύτερο σχέδιο κατασκευής δρόμων από την εποχή των Ρωμαίων...»

Το κείμενο αυτό είναι μια σύνθεση αποσπασμάτων από την εισαγωγή του βιβλίου “Cops: The cartoon book of tree protesting” by Kate Evans. Από τα 600 περίπου σχέδια για νέους αυτοκινητόδρομους ματαιώθηκαν περίπου τα 400

Η κατασκευή νέων δρόμων ήταν το ιδεολογικό όπλο της κυβέρνησης που απαξίωνε τις δημόσιες συγκοινωνίες και ταυτόχρονα εξυμνούσε την χρήση του αυτοκινήτου σαν το δρόμο για τον παράδεισο.

...Στην αρχή οι διαδηλωτές ενάντια στους δρόμους αγνοούνταν, έπειτα καταδιώκονταν. Χιλιάδες σεκιουριτάδες, φτωχά εκπαιδευμένοι, πολλοί με ιστορικό εγκληματικών επιθέσεων, ένας βίαιος στρατός δηλαδή από γκάνγκστερ, στρατολογήθηκε για να τους σταματήσει. Όταν αυτό απέτυχε, οι διαδηλωτές φυλακίστηκαν, απειλήθηκαν με καταδικαστικές αποφάσεις και τελικά καταδιώχτηκαν με μια σειρά νέων νόμων, αρχίζοντας το 1994 από τον περιβόητο Criminal Justice Act. Έπειτα, ακόμη και όταν αυτά τα σκληρά μέτρα αποδείχθηκε ότι ενίσχυαν τη θέληση των διαδηλωτών, καθώς ο αγώνας τους ακουγόταν πιο συντονισμένα στους βρετανούς πολίτες και ο λόγος τους παυνόταν σοβαρά υπ' όψιν ακόμα και από

τον συντηρητικό τύπο, η κυβέρνηση άρχισε σοβαρά να ιδρώνει...

Εξαφανισμένες μελέτες για την αύξηση της κυκλοφορίας και τη μόλυνση άρχισαν να εμφανίζονται, οι υπάλληλοι του θησαυροφυλακίου άρχισαν να γκρινιάζουν για το σπάταλο Υπουργείο Συγκοινωνιών, ενώ οι διαδηλωτές άρχισαν να απλώνονται και στα κέντρα των πόλεων, απαιτώντας τα λεφτά για την κατασκευή των δρόμων να πάνε στις δημόσιες συγκοινωνίες. Με εκπληκτική ταχύτητα, η γραμμή της κυβέρνησης κατέρρευσε. Μέχρι το 1996 το κονδύλι για την κατασκευή δρόμων κόπηκε στα 6 εκατομμύρια λίρες, σώζοντας τους φορολογούμενους 17 εκατ. λίρες. Οι υπουργοί παραδέχονταν πλέον ότι είχαν άδικο. Καθώς οι διαδηλωτές συνέχιζαν και η κυβέρνηση αναδιπλωνόταν, τα σχέδια για νέους αυτοκινητόδρομους κόβονταν ακόμη περισσότερα...

Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα γεννήθηκαν στην Βρετανία οι

Reclaim The Streets.

Ένα αποκεντρωμένο δίκτυο άμεσης δράσης, για την επαν-εξερεύνηση και απελευθέρωση των δρόμων και των δημοσίων χώρων της πόλης. Περιγράφοντας την δράση του σαν δράση ενάντια στο αυτοκίνητο και τον καπιταλισμό, ήρθε στην δημοσιότητα έπειτα από το μπλοκάρισμα και την κατάληψη της Camden High Street στο Λονδίνο στις 16 Μαΐου 95, με ένα πάρτυ δρόμου με ελεύθερη μουσική, φαγητό και καθαρό αέρα, αντικαθιστώντας το συνηθισμένο μποτιλιάρισμα και το καυσαέριο: ένας δημόσιος χώρος επανοικειοποιήθηκε για εκείνη τη μέρα. Από τότε οι Reclaim the Streets έχουν διοργανώσει και άλλα πάρτυ δρόμου: στο Islington το 95, στον αυτοκινητόδρομο M-41 του δυτικού Λονδίνου τον Ιούλιο του 96 (όπου συμμετείχαν 10.000 άτομα), τον Απρίλιο του 97 το πάρτυ για την Κοινωνική Δικαιοσύνη στην Trafalgar Square (το οποίο συνδιοργανώθηκε με τους λιμενεργάτες του Λίβερπουλ και συμμετείχαν 25.000 άτομα). Το 1998 οι RTS κάνουν ένα παγκόσμιο κάλεσμα για πάρτυ δρόμου ενάντια στη σύνοδο των οχτώ ισχυρότερων κρατών στο Μπίρμινχαμ. Δεκάδες δρόμοι στις μητροπόλεις καταλαμβάνονται στις 16 Μαΐου, σε πολλές από τις οποίες γίνονται συγκρούσεις με την αστυνομία. Η επιτυχία αυτού του καλέσματος οδηγεί αμέσως σε ένα δεύτερο κάλεσμα: Για πάρτυ δρόμου στην καρδιά των χρηματιστηριακών και καπιταλιστικών κέντρων την 18 Ιούνη 1999, ημέρα διεξαγωγής της σύνοδου G8 στην Κολωνία...

Η προπαγάνδη και προετοιμασία του πάρτυ δρόμου στο Λονδίνο σχεδόν 8 μήνες πριν την 18η Ιούνη, κατάφερε την συγκέντρωση περίπου 10.000 ατόμων στο κέντρο. Οι αρχές, αν και γνώριζαν ότι κάτι σημαντικό ετοιμάζεται, δεν μπορούσαν να βρουν πόσοι άνθρωποι θα συμμετάσχουν. Δεκάδες ενέργειες σε διάφορα μέρη της πόλης, ποδηλατοδρομίες, χορός, και τελικά συγκρούσεις με την αστυνομία με απολογισμό 7.000.000 λίρες στην καρδιά του καπιταλισμού, το οικονομικό κέντρο του Λονδίνου. Η ραγδαία και επιτυχημένη εξαπλώση τέτοιων γιορτών δρόμου, έχει πανικοβάσει τις βρετανικές αρχές. Τον τελευταίο καιρό ακούγεται ότι είναι στις προθέσεις τους να κηρύξουν "τρομοκρατικές οργανώσεις" αρκετές ομάδες μεταξύ των οποίων τους **Reclaim the Streets** και την **Earth First!**, με την δικαιολογία ότι διαπράττουν εγκλήματα εναντίον της ιδιοκτησίας...

Η διεθνής αλληλεγγύη και οι παγκόσμιες διαμαρτυρίες δεν αποτελούν κάτι καινούργιο. Από τις πανευρωπαϊκές επαναστάσεις του 1848, στην αναταραχή που ακολούθησε την ρώσικη επανάσταση του 1917 και τις φωτεινές εκρήξεις της αντίστασης σε όλο τον κόσμο το 1968, οι αγώνες πάντοτε κατάφεραν να επικοινωνούν μεταξύ τους και να αλληλοεμπνέονται.

Αυτό όμως που είναι μοναδικό στις μέρες μας είναι η ταχύτητα και η ευκολία με την οποία μπορούν να επικοινωνούν οι αγωνιζόμενοι μεταξύ τους και το γεγονός ότι η παγκοσμιοποίηση συνετέλεσε ώστε πολλοί άνθρωποι ζώντας σε διαφορετικές συνθήκες και με διαφορετικές κουλτούρες, τώρα μοιράζονται ένα κοινό εχθρό, τον παγκόσμιο καπιταλισμό.

Η ταχύτητα και η ευκολία αυτή πραγματοποιήθηκε σε μεγάλο βαθμό με την ευρεία χρήση του ιντερνετ, μια πρακτική που προωθήθηκε αρκετά από τους Ζαπατίστας και τις αλληλέγγυες σ' αυτούς ομάδες. Εκατοντάδες άνθρωποι σε όλο το πλανήτη έχουν την δυνατότητα να πληροφορούνται νέα που δεν λέγονται από τα ΜΜΕ, να συζητούν μεταξύ τους και να οργανώνουν παράλληλα κινητοποιήσεις. Σ' αυτό έχουν συντελέσει αρκετά και οι κόμβοι που έχουν φτιαχτεί από ομάδες στο ίντερνετ, δημιουργώντας έτσι μια σχεδόν αδιαμεσολάβητη επικοινωνία και πληροφόρηση. Η επιτυχία του παγκόσμιου πάρτυ δρόμου στις 18 Ιούνη οφείλεται σε μεγάλο βαθμό και στην διάδοση του ευρέως μέσα από το διαδίκτυο. Πολύ ενδιαφέρον σελίδα είναι η A-Infos (www.tao.ca), ένα αναρχικό φόρουμ ειδήσεων και διαλόγου.

Ένα από τα στοιχεία που αποκρύφτηκε τόσο από τα ελληνικά όσο και από τα διεθνή ΜΜΕ ήταν το γεγονός της ταυτόχρονης διεξαγωγής σε εκατοντάδες πόλεις της γης ενεργειών ενάντια στον καπιταλισμό την 18η Ιούνη. Προφανώς όχι τυχαία. Γιατί αν κάτι είναι που τρωμάει περισσότερο απ' όλα τη διεθνή των καπιταλιστών, είναι μια νέα διεθνής των απιστάσεων...

Αυστραλία:

Αδελαΐδες: Η Κολεκτιβ Αγριόγατα έκανε διάφορες ενέργειες μπλοκαρίσματος, συμπεριλαμβανομένου και του Χρηματιστηρίου και η ομάδα «Όλοι για ένα μέλλον χωρίς πυρηνικά» μαζί με τους οπαδούς της διαδήλωσαν κοντά στα κεντρικά γραφεία της Westpac- Αυστραλέζικη τράπεζα με επενδύσεις στα ορυχεία ουρανίου Tabiluka.

Πέρθ: έγινε διαδήλωση Jubilee 2000 (για την ακύρωση των χρεών του 3ου κόσμου), μια πορεία ενάντια στην Western Mining που βεβηλώνει τις Φιλιππίνες και ενέργειες ενάντια σε μια τοπική εταιρία, την Clough, που βοηθάει την εταιρία Pangea να μετατρέψει ένα μέρος της Δυτικής Αυστραλίας σε μέρος για θάψιμο πυρηνικών αποβλήτων.

Μελβούρνη: Κορυφαίο γεγονός της ημέρας ήταν η επίθεση με γιαντίνες στον αρχηγό της αντιπολίτευσης, Kim Beazely, επειδή μίλαγε σε συγκέντρωση με σπόνσορα τη Shell για το Παγκόσμιο εμπόριο. Η πλειονότητα των ανθρώπων συναντήθηκαν στο Χρηματιστήριο το μεσημέρι και πήγαν προς το τοπικό κατάστημα της Westpac. Μερικοί μπήκαν με τη βία σε ένα πολυκατάστημα και άρχισαν να φωνάζουν σα να έπαθαν αποκ, ενώ υπάρχουν αναφορές ότι ένα κατάστημα της Nike βομβαρδίστηκε με μπογιά. Επίσης αχρηστεύτηκαν μηχανήματα ακύρωσης εισιτηρίων στο σταθμό του τραμ.

Σύδνευ: Τουλάχιστον τρία μεγάλα γεγονότα έγιναν, παράλληλα με άλλες αυτόνομες ενέργειες. Το Μεσημεριανό ενάντια στις Επιχειρήσεις ακολουθήθηκε από τον «γύρω των καθαρμάτων» στο επιχειρηματικό κέντρο. Αργότερα έγινε και το Critical Mass (μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας από ορδές ποδηλάτων)

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ

Μια πολυθρησκευτική σύναξη ενάντια στα χρέη του 3ου κόσμου και τον παγκόσμιο καπιταλισμό έγινε μπροστά στα κτήρια του ΔΝΤ και της Κεντρικής Τράπεζας, στο Μπουένος Άιρες και μετά ακολου-

θησε πορεία μέσα από τους δρόμους της περιοχής. Η 18η Ιούνη ήταν η αρχή μιας σειράς παρόμοιων ενεργειών που άρχισαν να γίνονται κάθε Παρασκευή.

ΜΠΑΓΚΛΑΝΤΕΣ

Η Παρασκευή είναι η εβδομαδιαία αργία στο Μπαγκλαντές, έτσι όλα τα γραφεία και οι οικονομικοί οργανισμοί της πόλης Ντάκα ήταν κλειστά. Ο ντόπιος σύνδεσμος εργατών είχε οργανώσει πορεία μπροστά στα γραφεία της Παγκόσμιας Τράπεζας, αλλά λόγω της αργίας μεταφέρθηκε στην Πουρίνα Παλμάν στο κέντρο της Ντάκα. Αρκετές εκατοντάδες διαμαρτυρήθηκαν για δύο ώρες με συνθήματα ενάντια στο ΔΝΤ, την Παγκόσμια Τράπεζα, τον καπιταλισμό, την τοπική και τη διεθνή εκμετάλλευση.

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟ

Δύο ομάδες οργάνωσαν διαμαρτυρία μπροστά από τα McDonald's στο κέντρο του Μίνσκ. Μοίραζαν φυλλάδια και έδιναν χαρτί τουαλέτας σε όσους έμπαιναν. Οι δημόσιες συναντήσεις και πορείες είναι παράνομες στο Μαυροβούνιο αλλά κανείς δεν συνελήφθη. Έγινε και το Φεστιβάλ «Όχι εταιρίες» χωρίς άδεια από το κράτος.

ΒΡΑΖΙΛΙΑ

Στο Ντεστέρο, το 12μετρο ρολόι που υπάρχει στο κέντρο της πόλης, χιτσιμένο από το γίγαντα των μήντια Globo Network, βάφτηκε με κόκκινη μπογιά για να συμβολίσει το αίμα των ιθαγενών που σκοτώθηκαν από τους Ευρωπαίους κατακτητές. Το ρολόι, αντίγραφο του οποίου υπάρχει στην πρωτεύουσα κάθε περιφέρειας της Βραζιλίας, συμβολίζει τα 500 χρόνια από την «ανακάλυψη» της Ηπείρου (διάβαζε εισβολή). Στο κάτω μέρος του ρολογιού κάποιος έγραψε: «Να γιορτάσει τι.»

ΚΑΝΑΔΑΣ

Κόλγκαρι: 30 τοπικοί ακτιβιστές, συναντήθηκαν στο αρχηγείο της Shell, σε ένδειξη αλληλεγγύης στους κατοίκους του Δέλτα της Νιγηρίας. Φωνάχτηκαν συνθήματα και μοιράστηκαν φυλλάδια στην καντίνα του κυρίου και αναρτήθηκαν πανώ. Μετά από μισή ώρα η διαδήλωση μετακινήθηκε στο αρχηγείο της Chevron του Καναδά, που βρισκόταν μισό τετράγωνο μακριά.

Οτάβα: 60-100 άτομα συναντήθηκαν στο Confederation Park και άρχισαν πορεία τραγουδώντας στίχους από τους Raging Grannies, μια ομάδα ανθρώπων οι οποίοι χρησιμοποιούν το τραγούδι και το χιούμορ για να δείξουν την κοινωνική και οικονομική αδικία. Περνώντας από την τράπεζα Nova Scotia, έστειλαν μέσα «ελεγκτές» για να ελέγξουν την ηθική του ιδρύματος. Η πορεία συνέχισε στην Αμερικανική και τη Μεξικανική Πρεσβεία, το κτήριο του Εθνικού Τύπου, την Monsanto, το γραφείο συμβούλων Anderson, μπλόκαρε ένα πρατήριο της Shell και τελικά κατέληξε έξω από τα γραφεία της Raytheon, βιομηχανίας κατασκευής όπλων.

Τορόντο: Το πάρτυ δρόμου στο Τορόντο έκλεισε ειρηνικά, με την συμμετοχή 2000 ποδηλατών, χορευτών, πεζών και διαδηλωτών. Η παρουσία της αστυνομίας ήταν ασφυκτική με MAT, άλογα, αλεξίσφαιρα γιλέκα αλλά παρ' όλο που αντικείμενα κάηκαν στο δρόμο (μία τηλεόραση, σύμβολα της Mercedes, μια γιγάντια κωλοτριπίδα -!!!), δεν υπήρξαν συλλήψεις.

Βανκούβερ: Περίπου 100 άνθρωποι «απομόνωσαν» το χρηματιστήριο, τα κεντρικά γραφεία του γίγαντα της βιομηχανίας ξυλείας Macmillan Bloedel and Global Corporation.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΤΗΣ ΤΣΕΧΙΑΣ

Πολλές ενέργειες έγιναν σε σχέση με την 18η Ιούνη, οργανωμένες από ένα συνασπισμό τοπικών και εθνικών ομάδων. Το πρώτο πάρτυ δρόμου έξω από την Πράγα πραγματοποιήθηκε στο Μπρνο στις 22 Μαΐου με περισσότερους από 800 ανθρώπους να συμμετέχουν. Το δεύτερο πάρτυ δρόμου στις 5 Ιούνη έφερε 7000 ανθρώπους στο δρόμο. Ήταν σχεδιασμένο να συναντηθεί με το Διηπειρωτικό Καραβάνι, του οποίου όμως απαγορεύτηκε η είσοδος στη χώρα. Μετά από αρκετή διασκέδαση, μια πνευματώδης πορεία κατευθύνθηκε στο ιστορικό κέντρο. Η πρεσβεία των ΗΠΑ δέχθηκε επίθεση με μπουκάλια και πέτρες παρ' όλο που υπήρχαν 1000 μπάτσι με αντλίες νερού, άλογα και ελικόπτερα. Επίσης ένα αστυνομικό τμήμα, αρκετά φασφουντάδικα και ένας τηλεοπτικός σταθμός έγιναν στόχοι επιθέσεων. Έγιναν 114 συλλήψεις. Την 18η Ιούνη, ένα μικρότερο πλήθος 350 ατόμων συγκεντρώθηκε στο κέντρο της Πράγας για να προκαλέσει προβλήματα στις τράπεζες και στα γραφεία των εταιριών. Ωστόσο, έχοντας συσχετισμό με την αστυνομία 3:1 και με ένα άσχημο καιρό, όλοι αναγνώρισαν την αποτυχία. Παρ' όλα αυτά η μαζική παρουσία της αστυνομίας κατάφερε να προκαλέσει κυκλοφοριακό κομφουζίο στην πόλη όλη την ημέρα. Ενέργειες επίσης έγιναν σε όλη την Τσεχία και ακτιβιστές από διάφορες πόλεις έκαναν εξορμήσεις για να πληροφορηθούν για την 18 Ιούνη και τις ενέργειες σε όλο τον κόσμο.

ΓΑΛΛΙΑ

Μια ομάδα 50 ατόμων πήρε με τη σειρά 20 τράπεζες στη Μπορντώ. Σε αυτές έγιναν συμβολικές καταλήψεις και απαίτησαν από τους διευθυντές να στείλουν φαξ στον Υπουργό Οικονομικών και σε οικονομικά ιδρύματα για να καταδικάσουν τις neo-φιλελεύθερες οικονομικές απόψεις.

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στην Κολωνία, στην οποία και γίνονταν η συνάντηση των υπουργών G-8, τα γεγονότα δεν ήταν τόσο θεαματικά όσο περίμεναν κάποιοι. Η «παρέλαση του γέλιου» που είχε προγραμματιστεί εμποδίστηκε νωρίς από ισχυρές δυνάμεις της Αστυνομίας. Ινδιάνοι και άλλοι άνθρωποι από το Διηπειρωτικό Καρναβάλι αλληλεγγύης και αντίστασης, φτάνοντας στην Κολωνία έπειτα από ένα μήνα δράσης σε όλη την Ευρώπη μπλοκαρίστηκαν από την αστυνομία πριν μπουν στο σταθμό για το κέντρο της πόλης, πολλοί συνελήφθησαν και χτυπήθηκαν, ενώ 30 από αυτούς συνελήφθησαν. 500 ευρωπαίοι περικυκλώθηκαν με τον ίδιο τρόπο καθώς πήγαιναν στη διαδήλωση.

Η μεγάλη διαδήλωση της επόμενης ημέρας (όχι η ξεχωριστή της Jubilee 2000) συγκέντρωσε περίπου 10000 άτομα συμπεριλαμβανομένου και ενός μεγάλου μπλοκ Κούρδων. Άλλες επιτυχημένες ενέργειες ήταν οι επιθέσεις σε μια μάντρα αστυνομικών οχημάτων, σε πόρτες τραπεζών, σε εταιρίες επενδύσεων καθώς και μια διαδήλωση από Ιρανές γυναίκες έξω από τον καθεδρικό ναό την ώρα που αποδίδονταν τιμές στους ηγέτες της γης.

ΙΤΑΛΙΑ

Μπολόνια: Η πιο σημαντική ενέργεια στην Ιταλία οργανώθηκε από την ομάδα «Anarchociclisti», μια βόλτα μέσα από το κέντρο της Μπολόνια. Από πολύ κόσμο δημιουργήθηκαν «αυτόνομες ζώνες» στο κέντρο της πόλης το βράδυ, μπλοκάροντας την κυκλοφορία και προτρέποντας τους περαστικούς να συμμετάσχουν. Παρόμοιες ενέργειες έγιναν στο Μιλάνο, στη Ρώμη, στη Σιένα, στη Firenze και στην Ανκόνα, αλλά δεν υπάρχουν περισσότερες πληροφορίες.

ΙΣΡΑΗΛ

Στο κέντρο του οικονομικού κέντρου του Τελ-Αβιβ οργανώθηκε το πάρτυ δρόμου «Αντίο στα εμπορικά κέντρα».

ΜΑΛΤΑ

Η ομάδα «Moviment Graffiti» οργάνωσε ροκ συναυλία κάτω από ένα πανώ που έγραφε «Η Μόλτα δεν είναι για πούλημα» (;;;)

ΜΕΞΙΚΟ

Διαδηλωτές συναντήθηκαν στην παγκόσμια τράπεζα όπου βρήκαν όλη των ειδών τις αστυνομίες. Παίχτηκε ένα θεατρικό έργο και αναρτήθηκαν πανώ που έγραφαν «Παγκόσμια Τράπεζα= Εγκληματική Μαφία» και «Για μια αληθινή αλλαγή, σηκωθείτε και αντισταθείτε: ο αγώνας συνεχίζεται». Οι διαδηλωτές μετά επισκέφθηκαν το χρηματιστήριο, όπου ξανά βρήκαν πολλούς μπάτσους. Χιλιάδες φυλλάδια μοιράστηκαν μέσα κι έξω από πολλές τράπεζες, οπότε ακολούθησε μια πορεία και περισσότερο θέατρο δρόμου.

ΝΕΠΑΛ

Δυστυχώς δεν έγιναν κάποιες ενέργειες στο Νεπάλ σχετικά με την ημέρα 18 Ιούνη. Παρ' όλα αυτά γράφτηκε και δόθηκε ένα υπόμημα στους αντιπροσώπους της Ασιατικής Τράπεζας Ανάπτυξης, του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

ΟΛΛΑΝΔΙΑ

50 ακτιβιστές συγκεντρώθηκαν μπροστά στο Χρηματιστήριο. Εκεί ξεδίπλωσαν ένα πανώ 6*8 μέτρα μεταξύ των δύο κιόνων για να παραμορφώσουν την πρόσοψη του κτιρίου, αφήνοντας μια πόρτα για αυτούς που «έκαναν λεφτά». Αργότερα κινήθηκαν για να κλείσουν την μπροστινή είσοδο του κτιρίου με πολύχρωμη κορδέλα και φτηνούς χυμούς. Όταν έκλεισε, ένα κείμενο με «10 θέσεις για τον μετασχηματισμό του χρηματο-οικονομικού συστήματος» καρφώθηκε στην μπροστινή πόρτα, στα χνάρια του Λούθηρου το 1516.

ΝΙΓΗΡΙΑ

Χιλιάδες διαφορετικοί άνθρωποι μαζεύτηκαν στο Διεθνές Αεροδρόμιο Hercourt για να υποδεχθούν τον Dr. Owens Wiwa, νεότερο αδελφό του Ken Saro-Wiwa. Ο Owens εξορίστηκε βίαια στην Βόρεια Αμερική πριν από τέσσερα χρόνια.

Οι συγκεντρωμένοι μετά προχώρησαν και άλλαξαν ανεπίσημα την ονομασία ενός δρόμου (που είχε το όνομα του δικτάτορα Abacha) σε οδό Ken Saro-Wiwa, κατεβάζοντας την ταμπέλα. Μετά μίηκαν στα γραφεία της Agip Junction αφήνοντας δύο φέρετρα σε ένδειξη διαμαρτυρίας για τις παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων

από την ιταλική εταιρία. Η εταιρία Agip είναι υπεύθυνη για το φόντο 8 ανθρώπων στην περιοχή Ijaw τον Απρίλιο. Επίσης οι διαδηλωτές έκλεισαν τις πόρτες που οδηγούν στα γραφεία της Shell για περίπου δύο ώρες. Μηνύματα αλληλεγγύης διαβάστηκαν από όλες τις εθνικότητες του Δέλτα της Νιγηρίας, χιτίζοντας το δρόμο για μελλοντική δράση από κοινού. Ο χορός και το τραγούδι στους δρόμους έφερε το νιγηριανό πετρελαϊκό κεφάλαιο σε ακινησία.

ΠΑΚΙΣΤΑΝ

Η πορεία ενάντια στα πυρηνικά και τις πυρηνικές δοκιμές έληξε με τη σύλληψη και τα βασανιστήρια αρκετών οργανωτών. Τώρα είναι στη φυλακή και αντιμετωπίζουν την ποινή του θανάτου. Η πορεία αναγκάστηκε να σπάσει τις γραμμές της αστυνομίας για να προχωρήσει στην πόλη. Οι αρχηγοί των σωματείων, που κρυβόντουσαν από την αστυνομία για 5 μέρες πριν την διαδήλωση, ήταν παρών, φορώντας μάσκες παρ' όλο που η αστυνομία τους περίμενε σε κάθε στενό. Μετά η πορεία πήγε στα Δικαστήρια, όπου την ώρα που έβγαιναν λόγοι συμπάρτασης, εκατοντάδες αστυνομικοί επιτέθηκαν με δακρυγόνα και συνέλαβαν 60 διαδηλωτές. 50 από αυτούς ελευθερώθηκαν μετά αλλά 7 από τους υπόλοιπους αντιμετωπίζουν κατηγορίες σχάτη προσοσίας.

Τελευταίες πληροφορίες αναφέρουν ότι όλοι εκτός από έναν έχουν ελευθερωθεί.

ΠΟΡΤΟΓΑΛΛΙΑ

Μια μικρή διαμαρτυρία στο δρόμο έγινε στη Λισαβόνα για να ενημερώσει τους πολίτες για το δεσμό ανάμεσα στην παγκοσμιοποίηση και τον καπιταλισμό, την περιβαλλοντική καταστροφή και την κοινωνική αδικία. Ξεχωριστά μια άλλη ομάδα προχώρησε σε αρκετές ενέργειες κατά τη διάρκεια της ημέρας, μεταξύ αυτών η σκηνοθεσία της κατεδάφισης μιας τράπεζας, σπρώχνοντας έναν τύπο με κράνος στις πόρτες της.

ΣΕΝΕΓΑΛΗ

Το κυρίως θέμα των διαμαρτυριών ήταν η παιδική εκμετάλλευση. Το χρέος και η αναδιρθρωτική πολιτική σήμανε το κόψιμο των κονδυλίων για την παιδεία από την κυβέρνηση, που σημαίνει ότι παιδιά 13,14,15 χρονών πρέπει να εγκαταλείψουν το σχολείο και να στηριχτούν μόνοι τους. 600 άνθρωποι μαζεύτηκαν για να δουν θεατρικά από τους νέους και ν' ακούσουν λόγους.

ΣΛΟΒΑΚΙΑ

Η πρώτη ενέργεια αλληλεγγύης μαζί με την PGA και τις ενέργειες σε όλο τον κόσμο έγινε στην Σλοβακία στις 12 Ιούνη, ωστόσο δεν έχουν με περισσότερες λεπτομέρειες.

ΝΟΤΙΑ ΚΟΡΕΑ

Στις 18 Ιούνη, περίπου 200 άτομα μαζεύτηκαν για ένα συλλαλητήριο στο κέντρο της Σεούλ. Μετά την αναπαράσταση μια φανταστικής συνομιλίας μεταξύ του G. Soros και του Commandante Marcos, εκφωνήθηκαν λόγοι αλληλεγγύης μεταξύ των οποίων αρκετών αγροτικών σωματείων, ενός ηγέτη εργατικού σωματείου που πρόσφατα βρισκόταν σε απεργία πείνας ενάντια στην κρατική καταστολή απέναντι στα σωματεία, και ενός διάσημου κορεάτη ηθοποιού για την βιομηχανία του κορεατικού κινηματογράφου που καταστρέφεται από το φιλελευθερισμό των ΗΠΑ (χμ, αυτό δεν ακούγεται και τόσο καλά...)

ΙΣΠΑΝΙΑ

Βαρκελώνη: Η μέρα δράσης άρχισε στις 8 το πρωί όταν 25 άτομα κλείσανε δύο κεντρικούς δρόμους της πόλης, κάνοντας τον έναν να μοιάζει με παραλία. Αλλού, 100 άτομα κατέλαβαν το χώρο όπου

είχε γκρεμιστεί μια κατάληψη στέγης μετά την εκκένωσή της. Στο τέλος της ημέρας είχαν κατασκευάσει έναν κανονικό κήπο εκεί. Οι γείτονες εντυπωσιάστηκαν.

Ποδηλατικές συγκεντρώσεις άρχισαν αργά το απόγευμα- μια ομάδα 13 ποδηλατών που έρχονταν στην Βαρκελώνη για την κεντρική εκδήλωση από ένα μέρος 20 χιλιόμετρα έξω από την πόλη, κατάφεραν να κλείσουν την εθνική οδό. Κατά τις 7 το απόγευμα, όλες οι ομάδες συγκλίνανε για ένα reclaim the streets πάρτυ. Το βαν με το ηχοσύστημα χάλασε και οι 700 διαδηλωτές αναγκάστηκαν να το περιφέρουν σπρώχνοντας γύρω από την πόλη, καλύπτοντας ταυτόχρονα τους τοίχους με αντικαπιταλιστικά συνθήματα.

Μαδρίτη: Το πάρτυ δρόμου ήταν η τελική πράξη μετά από 7 μέρες ενεργειών για τα κοινωνικά δικαιώματα. Οι άνθρωποι χόρευαν σε σειρές από ρούχα απλωμένα στο δρόμο, σε περιφρόνηση ενός αρχαίου νόμου που το απαγόρευε. Νωρίτερα μέσα στη βδομάδα, 100 άτομα εισέβαλαν στο χρηματιστήριο και κατέλαβαν τους πάγκους των χρηματιστών, διακόπτοντας τις συναλλαγές για τουλάχιστον μία ώρα. Ένα γραφείο ευρέσεως εργασίας καταλήφθηκε επίσης την ίδια βδομάδα.

Οβίδεο, Αβίλες, Αστούριες: Και στις τρεις αυτές πόλεις, ενημερωτικοί πάγκοι στηθήκαν για να ενημερώσουν για τη σπουδαιότητα της παγκοσμιοποίησης. Έπειτα, διαδηλώσεις έγιναν έξω από τράπεζες, γραφεία περιουσιών και εστιατόρια Mcdonald's. Κόσμος μαζεύτηκε το απόγευμα έξω από τη Βουλή των Αστουρίων και ακούγοντας μουσική, ζωγραφίστηκε μια τοιχογραφία.

Βαλέντσια: Με τους ρυθμούς ταμπούρλων, ένα καρναβάλι 400 ανθρώπων χάραξε το δρόμο μέσα στην πόλη, σταματώντας στου Lladro's, ενός από τους πιο μισητούς μεσότες γης, και στο οικονομικό κέντρο.

ΕΛΒΕΤΙΑ

Γενεύη: Το μεσημέρι περίπου 50 άτομα κυριολεκτικά έπλυναν τράπεζες στο κέντρο της πόλης με σκάλες, βούρτσες, νερό και σαπούνι. Το απόγευμα 100 άνθρωποι σχημάτισαν ένα κινούμενο καρναβάλι στην πόλη, μπλοκάροντας δρόμους, ζωγραφίζοντάς τους, χορεύοντας και προσφέροντας σιρόπι βατόμουρου στους οδηγούς που εγκλωβίστηκαν στην κίνηση. Αυτό ενέπνευσε τους ανθρώπους να διοργανώσουν και άλλες παρόμοιες ενέργειες σε μηνιαία βάση.

Ζυρίχη: 300 άτομα κατέλαβαν την οικοδομή ενός χώρου που σχεδιάζεται να γίνει λιμάνι, στα πρότυπα των αποβαθρών του Λονδίνου. Ήταν το καλύτερο πάρτυ εδώ και χρόνια. Δύο συγκροτήματα έπαιξαν παράλληλα με ένα ηχοσύστημα και την προβολή ενός βίντεο Reclaim the streets. Η αστυνομία δεν ήταν το ίδιο εντυπωσιασμένη φυσικά, αλλά τελικά αποχώρησε, και το πάρτυ συνεχίστηκε όλο το βράδυ.

ΟΥΡΟΥΓΟΥΑΗ

Στην κεντρική πλατεία του Μοντεβιδέο έγινε ένα πανηγύρι με ψυχαγωγία και άτομα που ενημέρωναν για θέματα όπως η εργασία, η εκπαίδευση, η τοπική παράδοση, ο καταναλωτισμός, η χειραγώγηση από τα ΜΜΕ, το ελεύθερο ραδιόφωνο και άλλα. Η μέρα έληξε με μια «παρέλαση ανακύκλωσης» όπου καταλήφθηκαν η Banco de Montevideo και το Χρηματιστήριο. Οικολόγοι και εργατικά σωματεία συνεργάστηκαν μαζί γι' αυτό όπως και οι εργάτες του σούπερ-μάρκετ «El Cine» που είναι υπό κατάληψη 2 μήνες τώρα.

ΗΠΑ

Ασβιλ, Νότια Καρολίνα: Γύρω στους 100 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν για ένα πάρτυ δρόμου, μπλοκάροντας το δρόμο με ένα χαλασμένο αυτοκίνητο. «Παρόλο που ήμασταν λίγοι, ήμασταν αλληλέγγυοι με χιλιάδες ανθρώπους σε όλη τη γη!»

Ωστιν, Τέξας: Μια βόλτα με ποδήλατα από 50 άτομα κατέληξε σε

Καταλήψεις δρόμων στην Αθήνα

κλείσιμο δρόμου, όταν φτιάχτηκαν οδοφράγματα με καρέκλες από μια διπλανή καφετέρια. Οι αστυνομικοί αντιμετώπιστηκαν με βρισιές όταν εμφανίστηκαν, και ακολούθησαν τρεις συλλήψεις.

Βοστώνη: Πάνω από 100 διαδηλωτές παρακολούθησαν ένα θέατρο δρόμου μπροστά στην Τράπεζα της Βοστώνης στο οικονομικό κέντρο της πόλης. Η τράπεζα έχει μεγάλες σχέσεις με την εταιρία International Paper, μια εταιρία που εκμεταλλεύεται την περιοχή Τοιάπας στο Μεξικό και εκτοπίζει τους κατοίκους της. Στο τέλος της ημέρας, το πλήθος υποσχέθηκε ότι θα επανέλθει, με περισσότερη δύναμη από πριν, για να τελειώσει η κυριαρχία του κεφαλαίου στις ζωές μας.

Eugene: Οι ενέργειες για την 18η Ιούνη έκλεισαν με 20 συλλήψεις και 8 τραυματίες, έπειτα από ένα πεντάωρο reclaim the streets πάρτυ, κατά τη διάρκεια του οποίου οπάστηκαν βιτρίνες τραπεζών και έγιναν ριψές διακρυγόνων στους διαδηλωτές, σε κάτι που όλοι περίμεναν ότι θα είναι απλώς ένα πάρτυ. Δεν είναι ξεκάθαρο πως έγινε η αρχή. Τα τοπικά ΜΜΕ αναφέρουν ότι η αρχή έγινε με την επέμβαση της αστυνομίας, όταν ένας διαδηλωτής κατέβασε ένα σήμα της US Bank και έβλεπε τη γροθιά του. Στο τέλος της ημέρας είχαν οπαστεί αρκετές τράπεζες, ένα κατάστημα γυνών και το εστιατόριο «Taco Bell». Δυστυχώς, υπάρχουν αναφορές ότι μερικά άτομα φέρθηκαν πολύ επιθετικά και στους οδηγούς που εγκλωβιστήκανε στην κίνηση. Ένα άτομο βρίσκεται στη φυλακή αυτή τη στιγμή για άσκηση βίας και αντιμετωπίζει ποινή φυλάκισης 5 ετών.

Λος Άντζελες: Το πρώτο reclaim the streets πάρτυ έγινε στις 18 Ιούνη. Υπήρχε ένα φορτηγό με κινητές ράμπες για skateboard και άλλα παιχνίδια αλλά δεν κατάφερε να περάσει τον κλοιό της αστυνομίας. Πέρασαν όμως το φορτηγό με το ηχοσύστημα και ένα εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο για γκράφιτι. Το πάρτυ μετά από λίγο άρχισε να μετακινείται για να μην κατασχεθεί το ηχοσύστημα. Συνολικά έγιναν 17 συλλήψεις. Η αστυνομία προσπαθούσε να οργανώσει το κυκλοφοριακό χάος κρατώντας αρκετά τετράγωνα κλειστά για ώρες μετά το πάρτυ, και έστειλαν ακόμη και πυροτεχνουργούς για να ελέγξουν το εγκαταλειμμένο αυτοκίνητο!!!

Νέα Υόρκη: Ένα καρναβάλι δρόμου οργανώθηκε ενάντια στην ετήσια σύνοδο των G-8. Για περίπου 2 ώρες, 500 άτομα ντυμένα με κουστούμια πήραν τους δρόμους, προκαλώντας συμφόρηση στο οικονομικό κέντρο της Νέας Υόρκης και έπειτα διαδήλωσαν έξω από το Χρηματιστήριο της Wall Street. 5 άτομα συνελήφθησαν όταν προσπάθησαν να δεθούν με αλυσίδες σε ένα γλυπτό της υδρογείου και άλλοι 32 για παρακώλυση συγκοινωνιών κατά τη διάρκεια του πάρτυ.

Ολυμπία: Ένα πάρτυ δρόμου διοργανώθηκε λίγες μέρες πριν τη μεγάλη μέρα, στις 12 Ιούνη. Η αστυνομία μάζεψε τα σήματα και τα οδοφράγματα που χρησιμοποιήθηκαν για να κλείσει ο δρόμος και έπειτα προσπάθησαν να πιάσουν ένα διαδηλωτή.

Ουάσιγκτον: 600 διαδηλωτές σχημάτισαν μια ανθρώπινη αλυσίδα γύρω από το Υπουργείο Οικονομικών, συνεπικουρούμενοι από την κίνηση Jubilee 2000.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ

Το Electronic Disturbance Theater οργάνωσε μπλοκάρισμα της Πρεσβείας του Μεξικού στο Λονδίνο, σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των Ζαπατίστας. 18.000 χρήστες του ίντερνετ ακολούθησαν το κάλεσμα και μπλόκαραν την ιστοσελίδα της Πρεσβείας με ένα ειδικό πρόγραμμα.

ΖΙΜΠΑΜΠΟΥΕ

Η μέρα δεν σηματοδεύτηκε από μεγάλες διαδηλώσεις, αλλά 5 άνθρωποι βγήκαν στους δρόμους της Χαράρε μοιράζοντας φυλλάδια σχετικά με την παγκοσμιοποίηση.

Το πρώτο πάρτυ δρόμου στην Αθήνα έγινε το φθινόπωρο του 96 στην πλατεία Συντάγματος. Αφορμή ήταν η διεξαγωγή εκείνες τις ημέρες ενός συνεδρίου στο ξεκοδοχείο Μεγάλη Βρετανία με τη συμμετοχή δεκάδων πολεοδομών, τεκνοκρατών, καπιταλιστών, κρατικών φορεών, για την πολεοδομική “ανασυγκρότηση” της Αθήνας. Συμμετείχαν περίπου 100 άτομα, τα οποία για κάποιο διάστημα έκλεισαν τη Φιλελλίνων, παίζοντας ποδόσφαιρο.

Πιο μαζικό ήταν το πάρτυ δρόμου στις **16 Μαΐου 1998**, στα Προπύλαια, που έγινε στα πλαίσια του καλέσματος των Reclaim the streets για παγκόσμια πάρτυ, ταυτόχρονα με τη διεξαγωγή της συνόδου των G-7. Περίπου 400 άτομα συμμετείχαν στο κλείσιμο της Πανεπιστημίου για μισή ώρα, προκαλώντας κυκλοφοριακό έμφραγμα στην Αθήνα, κάνοντας ποδήλατο, παίζοντας ποδόσφαιρο, χορεύοντας, ακούγοντας μουσική. Το κλείσιμο του δρόμου τερματίστηκε με την επέμβαση των ΜΑΤ, χωρίς όμως να γίνουν συλλήψεις. Ωστόσο, το πάρτυ συνεχίστηκε με μεγάλη φαντασία και χαρά, μέχρι αργά το βράδυ πάνω στα προπύλαια. Ήταν ένα πετυχημένο πάρτυ, πρωτόγνωρο για τους πληγμένους στην κίνηση και το νέφος αθηναίους, βρίσκοντας μεγάλη συμπάθεια από τους περαστικούς.

18 Ιούνη 1999: Το κάλεσμα για ενέργειες στην καρδιά των χρηματο-οικονομικών κέντρων σε όλο τον κόσμο, δεν βρήκε μεγάλη ανταπόκριση στην Αθήνα. Ωστόσο μερικά άτομα διοργανώσαν ένα πάρτυ δρόμου για εκείνη την ημέρα, στην πλατεία Κλαυθμώνος. Συμμετείχαν περίπου 200 άτομα με χορό, μουσική, πακνίδι, έκθεση φωτογραφίας και τέλος το κλείσιμο της Σταδίου. Ο δρόμος έκλεισε υπό τους ήχους ταμπούρλων για περίπου μία ώρα, παραλύοντας την αυτοκίνητη μίζερια στο κέντρο, ώπου έγινε επέμβαση των ΜΑΤ. Στην μικρή αντίσταση που ακολούθησε και το κυνηγητό, συνελήφθη ένα άτομο που αργότερα αφέθηκε ελεύθερο. Παρ’ όλο το μικρό αριθμό των συμμετεχόντων το κέφι και η διασκέδαση περίσσευαν. Αξιοσημείωτος ήταν και ο ενθουσιασμός των περαστικών, πολλοί από τους οποίους σταμάταγαν και συμμετείχαν κι αυτοί. Η σύνδεση ωστόσο του πάρτυ με το πνεύμα του παγκόσμιου καρναβαλιού ενάντια στον καπιταλισμό ήταν μικρή, παρόλο που υπήρχε όλο το πεδίο, δεδομένης της συμμετοχής της Ελλάδας στους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας τον προηγούμενο καιρό και φυσικά του ρόλου του ελληνικού κεφαλαίου στην καταλίστευση όλων των Βαλκανίων.

Αλλά τα πο καλά πάρτυ δρόμου έγιναν τα τελευταία χρόνια από κάποιους άλλους...

Η φιλολογία που έχει αναπτυχθεί στην Ελλάδα σχετικά με τους δημοσιογράφους και γενικά τα ΜΜΕ είναι πλούσια. Εμείς δεν θα συνεισφέρουμε άλλο σε αυτό. Γιατί έπειτα από την απόλυτη άρνηση απεύθυνσης στα ΜΜΕ, έρχεται το μεγάλο ερώτημα πώς οι ίδιοι οι αγωνιζόμενοι δημοσιοποιούν τις απόψεις τους σε όσο δυνατόν περισσότερο κόσμο γίνεται ή και πώς οι ίδιοι επικοινωνούν μεταξύ τους (αν αυτό είναι όντως το ζητούμενο). Στην Ελλάδα μια τέτοια πανελλαδική προσπάθεια τη δεκαετία του 90 άρχισε το 1995 με την εβδομαδιαία αναρχική εφημερίδα Αλφα. Η εφημερίδα με πολλά σκαμπανεβάσματα άντεξε 4 χρόνια ώσπου το 1998 διαλύθηκε. Και αυτό γιατί ήταν κατά τη γνώμη μας ένα εγχείρημα πολύ μπροστά από την κατάσταση ενός «κινήματος» στην Ελλάδα, το οποίο θα την στήριζε. Γιατί όχι μόνο δεν υπήρξε βοήθεια από διάφορες ομάδες, αλλά προσφέρθηκε με το παραπάνω αρνητική κριτική- και μόνο-.

Στην προσπάθεια απάντησης του ερωτήματος «Πώς διαδίδουμε τις πράξεις και τις ιδέες μας, ανταγωνιστικά με τα κυρίαρχα ΜΜΕ» ήρθε η δημιουργία ομάδων κινηματογράφησης. Μία από αυτές είναι και η αγγλική ομάδα Undercurrents. Άνθρωποι που σε μικρό ή μεγάλο βαθμό έχουν σχέση με τα κοινωνικά κινήματα, γνωρίζοντας την τέχνη της κινηματογράφησης, συμμετέχουν σε ενέργειες και τις βιντεοσκοπούν. Οι βιντεοκασέτες που δημιουργούνται διανέμονται έπειτα σε άλλες οργανώσεις και ομάδες, είτε τοπικές είτε στο εξωτερικό, ώστε να πληροφορούνται τι γίνεται εκ των έδων. Αντίστοιχα με τους Undercurrents αυτή τη στιγμή υπάρχουν και οι ομάδες i-Contact video Network (USA), Organic Chaos Productions (The Netherlands), Direct Action Media Network (USA), Left on Center (USA).

Μέχρι εδώ η ιδέα αυτή φαντάζει αρκετά συμπαθής, ωστόσο τα πράγματα δεν είναι τόσο αθώα. Κατ' αρχάς γιατί η εκ των έδων βιντεοσκόπηση, προσφέρει εκτός από το ίδιο το γεγονός και τις φωνές και τα πρόσωπα των συμμετεχόντων. Δεδομένου ότι πολλές από τις ενέργειες που κινηματογραφούνται είναι παράνομες (από κατάληψεις δρόμων μέχρι καταστροφή γενετικά μεταλλαγμένων αγρών) είναι φανερό ότι η κατάληξη μιας τέτοιας κασέτας στα χέρια της αστυνομίας είναι δώρο εξ ουρανού. Γιατί πέρα από το αυτονόητο, σε αντίθεση με την ελληνική νομοθεσία, η αγγλική τουλάχιστον δέχεται το βίντεο ως αποδεικτικό στοιχείο. Υπάρχουν τουλάχιστον δύο περιπτώσεις όπου η βιντεοσκόπηση είχε δυσάρεστες συνέπειες.

Μια περίπτωση ήταν όταν ένας τύπος από τους Undercurrents πήρε άδεια να βιντεοσκοπήσει την καταστροφή ε-

νός καινούργιου αμαξίου στο Λονδίνο. Ο τύπος όχι μόνο πήρε την όλη προετοιμασία, αλλά αποφάσισε να μείνει και μετά την άφιξη της αστυνομίας, για να τραβήξει τις αντιδράσεις τους. Τότε λοιπόν συνελήφθη και το βίντεο έπεσε στα χέρια της αστυνομίας. Ευτυχώς κανένας δεν συνελήφθη από το βίντεο λόγω μιας εμπλοκής της κασέτας. Μια άλλη περίπτωση ήταν σε μια διαμαρτυρία στο δημαρχείο του Hackney. Αμέσως το βίντεο προβλήθηκε σε τοπικό τηλεοπτικό σταθμό και από εκεί στα χέρια της αστυνομίας. Έπειτα ακολούθησαν συλλήψεις μέσω του βίντεο. Τι είχε γίνει; Κατά τη διάρκεια της διαμαρτυρίας ένας τύπος που βιντεοσκοπούσε ρωτήθηκε και απάντησε ότι ήταν από τους Undercurrents. Αυτό αργότερα αποδείχθηκε ψέμα. Και παρόλο που ο τύπος ήταν άγνωστος στον καθένα, η φράση και μόνο ότι είναι από τους Undercurrents, έδρασε ως κωδικός για να τραβήξει τα πάντα.

Όπως καταλαβαίνει κανείς, όσο καλά αποτυπώνεται μια ενέργεια στο βίντεο, τόσο καταστροφική μπορεί να αποδειχθεί αν πέσει σε λάθος χέρια. Αλλά η κριτική που έχει δεχθεί η συγκεκριμένη ομάδα πάει και πιο πέρα. Όπως σε περιπτώσεις που γινόντουσαν καταστροφές μηχανημάτων από ακτιβιστές, ενώ κάποιοι άλλοι απλώς από μακριά τραβάγανε φωτογραφίες και βιντεοσκοπούσαν. Έφτασε δηλαδή ένα σημείο όπου οι βιντεολήπτες να μην λειτουργούν σαν κομμάτια του κινήματος, συμμετέχοντας και οι ίδιοι στα γεγονότα, αλλά να εμφανίζονται σαν απλοί «εναλλακτικοί» δημοσιογράφοι.

Στην συζήτηση που είχε αναπτυχθεί σχετικά με την συγκεκριμένη ομάδα μεταξύ άλλων τους αποδόθηκαν και οι παρακάτω κατηγορίες: Η πιο βασική ήταν η υψηλή τιμή πώλησης των κασετών (12 λίρες) ενώ το κόστος τους δεν ξεπερνούσε τις δύο λίρες, προφανώς και κατηγορήθηκαν για κερδοσκοπία.

Παράλληλα ένα κείμενο που κυκλοφόρησε από ακτιβιστές που είχαν συνεργαστεί στο παρελθόν με

την ομάδα επικέντρωνε και στα εξής σημεία:

Ότι οι Undercurrents ζητούν στα συμβόλαια με τους συνεργάτες να έχουν όλα τα πνευματικά δικαιώματα και τον πρώτο λόγο σχετικά με την χρήση των βίντεο

Ότι οι συνεργάτες πρέπει να υπογράψουν την αποκλειστική παράδοση των δικαιωμάτων του βίντεο στην ομάδα για 20 με 25 χρόνια

Ότι το συμβόλαιο απαιτεί από τους συντελεστές να προωθούν το βίντεο με όποιο τρόπο μπορούν προκειμένου να διαδοθεί πλατύτερα

Η πλειοψηφία των χρημάτων από τις πωλήσεις των κασετών (70% των κερδών) παραμένει στους Undercurrents, αντί να προσφερθεί πίσω στο κίνημα που παρήγαγε τις εικόνες στο αρχικό μέρος

Οι Undercurrents δουλεύουν αποκλειστικά σαν πρακτορείο ειδήσεων: συμπεριφερόμενοι ως σοβαρή εταιρία όταν συνεργάζονται με τα ΜΜΕ, επιμένοντας ότι είναι ακτιβιστές όταν βρίσκονται μεταξύ άλλων αγωνιζόμενων

Η αναμφίβολη ιεραρχία στη δουλεία μεταξύ της ομάδας δεν επιτρέπει την ανάπτυξη της προσωπικής πρωτοβουλίας σε όποιον πάει να δουλέψει εκεί

Ότι με τον τρόπο που δουλεύουν μόνο να κερδοσκοπούν μπορούν καθώς οι περισσότεροι ακτιβιστές αισθάνονται ότι ο τρόπος που δουλεύουν οι Undercurrents έρχεται σε μεγάλη αντίθεση με τις αρχές του κινήματος

Ότι αν δεν υπάρξει μια μεγάλης κλίμακας αλλαγή στην οργάνωση οι ακτιβιστές θα αρχίσουν να την βλέπουν όλο και περισσότερο όπως τα κανονικά ΜΜΕ

Αρχές Γενάρη η ομάδα Undercurrents ανακοίνωσε την αυτοδιάλυσή της λόγω οικονομικής καταρρέυσεως, ωστόσο δηλώνουν ότι θα εξακολουθήσουν να παρέχουν συμβουλές και άλλες πληροφορίες σε όποιον θέλει να ασχοληθεί με τον βίντεο-ακτιβισμό (το site τους στο ίντερνετ είναι www.undercurrents.org). Τα γεγονότα όμως της 18ης Ιούνη σημάδεψαν και μια καινούργια στροφή στην Αγγλία. Πανικόβλητες οι βρετανικές αρχές από τη δυναμική του κινήματος των Reclaim the Streets, από την ημερομηνία εκείνη και έπειτα έχουν ξεκινήσει μια τεράστια προσπάθεια για να βρουν «τους αρχηγούς των ταραξιών». Η πόλη του Λονδίνου είναι μια περιοχή που χωρίς υπερβολές κάθε κίνηση -στους κεντρικούς τουλάχιστον δρόμους- βιντεοσκοπείται από το κλειστό κύκλωμα τηλεόρασης. Η διαδικασία ανάγνωσης των βίντεο που τραβήχτηκαν στις 18 Ιούνη έχει αρχίσει καιρό τώρα, και έχει αποδώσει αρκετές συλλήψεις. Αλλά δεν αρκέστηκαν σε αυτό. Με βάση αυτά τα βίντεο οι αρχές δημοσίευσαν στο ίντερνετ τα πρόσωπα 100 τουλάχιστον διαδηλωτών που καταζητούνται. Πηγαίνοντας στην ιστοσελίδα της αστυνομίας του Λονδίνου μπορεί ο καθένας που γνωρίζει αυτά τα πρόσωπα να τα καταδώσει, λέγοντας που βρίσκονται εκείνη τη στιγμή. Η κίνηση αυτή απέδωσε ήδη πολλές συλλήψεις.

Η κατάσταση αυτή έχει δημιουργήσει αρκετό προβληματισμό σε όσους συμμετέχουν στα κινήματα αυτά, και ξαναθέτει επί τάπητος το ζήτημα της φωτογράφισης και βιντεοσκόπησης των διαδηλώσεων από τους ίδιους τους διαδηλωτές. Ένας τρόπος για να αποφευχθεί η αναγνώριση προσώπων ήταν οι μάσκες. 9.000 μάσκες είχαν φτιαχτεί για την ημέρα της 18 Ιούνη, έτσι ώστε να μην αναγνωρίζονται τα πρόσωπα των διαδηλωτών από την αστυνομία.

Σημειώσεις

*Μια τακτική που χρησιμοποιήθηκε για την προπαγάνδη του J18 ήταν η προβολή ενός σχετικού βίντεο των RTS, χολυγουντιανού στυλ σε εκδηλώσεις το προηγούμενο διάστημα. Πολλοί άνθρωποι ανέγραφαν αυτό το βίντεο σε νοικιασμένες κασέτες από βιντεοκλαμπ, ώστε να το δει και άλλος κόσμος.

*Τα στοιχεία για την ομάδα Undercurrents πάρθηκαν από το περιοδικό **Do or Die - Voices from Earth First!, no.7**

*Μέσα Γενάρη κυκλοφόρησε ένα βίντεο 150 λεπτών για τα γεγονότα του Σπάλτ από τις ομάδες: Big Noise Productions, Changing America, Headwaters Action Video Collective, Paper Tiger TV, VideoActive and Whispered Media, σε συνεργασία με δεκάδες ακτιβιστές του Independent Media Center. Διεύθυνση: Whispered Media, PO Box 40130, San Francisco, CA 94140 ή στο ίντερνετ www.videoactivism.org

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΟΧΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ

Η ιδέα να βρεθούμε μαζί σήμερα την ημέρα που αρχίζει η Τρίτη σύνοδος του ΠΟΕ είναι μια προσπάθεια να προχωρήσουμε πιο μακριά από τις ενέργειες της 18ης Ιουνίου νωρίτερα φέτος. Εκείνη την ημέρα χιλιάδες από εμάς κατέβηκαν στους δρόμους ενός από τα πιο νευραλγικά κέντρα του παγκόσμιου οικονομικού συστήματος για ένα καρναβάλι κατά του κεφαλαίου. Το πλήθος κατέλαβε την ημέρα εκείνη την πόλη του Λονδίνου, κατέστρεψε καπιταλιστικές περιουσίες, απέκρουσε την αστυνομία και γενικά διέκοψε τη συνήθη λειτουργία των επιχειρήσεων. Η απάντηση της αστυνομίας από τότε δείχνει ότι οι αρχές μας παίρνουν πολύ στα σοβαρά όταν, αναλαμβάνοντας άμεση δράση, αρνούμαστε να αποδεχθούμε ότι η πολιτική είναι η ψήφος σε δεξιούς ή αριστερούς καπιταλιστές πολιτικούς ή η πραγματοποίηση διαδηλώσεων περικυκλωμένων από γραμμές αστυνομικών. Η εξουσία αυτών που μας κυβερνούν βασίζεται στο γεγονός ότι δρούμε ως απομονωμένοι εργαζόμενοι ή καταναλωτές. Με την ανάληψη κοινής δράσης νοιώθουμε τη συλλογική μας δύναμη. Τώρα βέβαια η αστυνομία -το τσοπανόσκυλο του κεφαλαίου- προσπαθεί να ταυτίσει και να τιμωρήσει τους συμμετέχοντες που ανέλαβαν δράση εκείνη την ημέρα. Ένα μάθημα που πρέπει να πάρουμε είναι ότι αν πρόκειται να παραβούμε τον νόμο πρέπει να φοράμε μάσκες -ή αν πρόκειται να εκτοξεύσουμε αντικείμενα στους μπάτσους να πηγαίνουμε μπροστά.

Ωστόσο ο καπιταλισμός δεν θα καταστραφεί από μια μοναδική πράξη, όσο πετυχημένη και αν είναι. Θα χρειαστεί ένα βιώσιμο κοινωνικό κίνημα εκατομμυρίων ανθρώπων, θα χρειαστεί επίσης να σκεφτούμε πάνω σε αυτό που κάνουμε, να κατανοήσουμε τον εχθρό μας και τις δυνάμεις που μπορεί να κινητοποιήσει εναντίον μας. Η ημέρα συνόδου του ΠΟΕ είναι τόσο καλή για την ανάληψη συλλογικής δράσης όσο οποιαδήποτε άλλη. Στο Σηάτλ αντιπρόσωποι από εθνικά κράτη και μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις θα προσπαθήσουν να συμφωνήσουν για τους κανόνες που θα ρυθμίζουν τον κόσμο του εμπορίου, ένα κόσμο που βλέπει την ανθρωπότητα και τον πλανήτη ως πηγές εκμετάλλευσής για την επέκτασή του αφαιρούμενου πλούτου του. Ατενίζοντας τον ΠΟΕ υπεινθυμίζουμε στους εαυτούς μας ότι ο καπιταλισμός είναι παγκόσμιος και πρέπει να του αντιπαχθούμε παγκόσμια. Παρόλ' αυτά πολλά από τα επιχειρήματα κατά του ΠΟΕ δεν συλλαμβάνουν τη φύση του τέρατος. Παγκοσμιοποίηση και τα ρέσα...

Η ιδέα της παγκοσμιοποίησης είναι πλέον κοινός τόπος τόσο για αυτούς που αποδέχονται όσο και για εκείνους που προσπαθούν να ασκήσουν κριτική στη σύγχρονη παγκόσμια τάξη. Αυτή

η ιδέα όμως μπορεί να είναι παραπλανητική. Δεν πρόκειται για την εξασθένηση των καλών δημοκρατικών εθνικών κρατών προς όφελος κακών επιχειρήσεων που δεν δίνουν λόγο σε κανένα. Τα ίδια δημοκρατικά κράτη και οι μεγάλες επιχειρήσεις δημιουργούν διεθνή θεσμικά πλαίσια όπως ο ΠΟΕ, η ΕΕ και άλλα. Το σχέδιο για το οποίο κυβερνήσεις και επιχειρήσεις προσπαθούν να συμφωνήσουν προβλέπει την άρση των φραγμών της ελεύθερης κυκλοφορίας του χρήματος και των αγαθών και παράλληλα τη διατήρησή τους ως προς τη μετακίνηση των ανθρώπων. Τα εθνικά κράτη δεν κινδυνεύουν από την πορεία της παγκοσμιοποίησης γιατί θα παραμείνουν φυλακές για τους υπηκόους τους. Τα κράτη αυτά δεν εξασθενούν αλλά ισχυροποιούν τις κατασταλτικές τους λειτουργίες. Εδώ στο Λονδίνο είναι οι βρετανοί αστυνομικοί που υπερασπίζονται τον καπιταλισμό, ενώ στο Σηάτλ οι αμερικάνοι μπάτσοι και πράκτορες του FBI. Η Ε.Ε. αφήνει λίγο λάσκα τους υπηκόους της να κυκλοφορούν, αλλά αυξάνει την εξουσία της να παρακολουθεί τα ίχνη τους. Για τους ξένους που προσπαθούν να περάσουν τα σύνορά της χτίζει φυλακές, ενώ παράλληλα βασίζεται στους μετανάστες για τις πιο επαχθείς δουλειές.

Το κράτος και το κεφάλαιο είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος. Πρέπει να σκεφτούμε γιατί είμαστε ενάντια στον ΠΟΕ. Το πρόβλημα δεν είναι το ελεύθερο εμπόριο επειδή το αντίθετό του είναι οι προστατευόμενες αγορές που εξακολουθούν να είναι αγορές. Το πρόβλημα δεν είναι η εξουσία των επιχειρήσεων επειδή το αντίθετό της είναι η εξουσία των κυβερνήσεων, ο έλεγχος δηλαδή της ζωής μας από πολιτικούς και όχι από επιχειρηματίες. Το πρόβλημα δεν είναι η απώλεια της κρατικής κυριαρχίας προς όφελος μη δημοκρατικών θεσμών που δεν δίνουν λόγο σε κανένα, γιατί δεν ελέγχουμε τα κυρίαρχα δημοκρατικά κράτη περισσότερο απ' ότι ελέγχουμε τον ΠΟΕ. Το πρόβλημα δεν είναι οι μεγάλες επιχειρήσεις, γιατί και οι μικρές επιχειρήσεις ζουν επίσης σύμφωνα με τους κανόνες της αγοράς. Το πρόβλημα δεν είναι ότι το ελεύθερο εμπόριο του ΠΟΕ δεν είναι δίκαιο, γιατί όλο το εμπόριο είναι η εμπορία της ανθρωπίνης δυστυχίας. Το πρόβλημα δεν είναι οι ιδιώτες καπιταλιστές, γιατί και οι κρατικές επιχειρήσεις βασίζονται στην ίδια εκμετάλλευσή.

Το πρόβλημα είναι ο καπιταλισμός συνολικά, το γεγονός ότι η ανθρωπότητα διαιρείται εναντίον του εαυτού της, πολιτικά σε ξεχωριστά εθνικά κράτη, οικονομικά σε ξεχωριστές καπιταλιστικές επιχειρήσεις (ιδιωτικές ή κρατικές) και ατομικά σε ξεχωριστούς εξατομικευμένους υπαλλήλους - καταναλωτές που ανταγωνίζονται ο ένας τον άλλον. Ο καπιταλισμός μας διαχωρίζει από τα μέσα παραγωγής, μας αναγκάζει να πουλάμε τους εαυτούς μας ως μισθωτούς για να αγοράζουμε τα αγαθά που χρειαζόμαστε για την επιβίωσή μας. Οι άνθρωποι παράγουμε και τα αγαθά αυτά και τα μέσα παραγωγής αλλά

ό,τι παράγουμε υπάρχει ξεχωριστά από εμάς ως κεφάλαιο. Σε αυτόν τον αντεστραμμένο κόσμο εμείς -οι άνθρωποι- είμαστε τα αντικείμενα, ενώ τα πράγματα -χρήμα, προϊόντα, κεφάλαιο- είναι τα υποκείμενα. Το κεφάλαιο, ενώ εμφανίζεται με τη μορφή αντικειμένων, δεν είναι ένα αντικείμενο αλλά μια κοινωνική σχέση. Δεν είναι τίποτε άλλο από τη δική μας δύναμη, από τη δική μας δραστηριότητα που υπάρχει εναντίον μας σαν μια ξένη δύναμη. Κάποιοι άνθρωποι, όσοι έχουν οικονομική ή πολιτική εξουσία κερδίζουν από αυτή τη διαίρεση. Ταυτίζονται με το κεφάλαιο και το θεωρούν φυσικό γεγονός. Για τους περισσότερους από εμάς είναι απλώς δυστυχία.

Φαίνεται εδώ ότι μιλάμε για αφηρημένες έννοιες, αλλά πρόκειται για πολύ χειροπιαστές έννοιες που κυριαρχούν στις ζωές των ανθρώπων. Μπορεί να μην είμαστε όλοι ειδικοί στον ΠΟΕ, αλλά είμαστε όλοι ειδικοί στην εξουσία που το χρήμα έχει στις ζωές μας. Τελικά η κοινωνική σχέση κεφαλαίου και εργασίας είναι αυτή ανάμεσα σε εμάς και την αποξενωμένη δραστηριότητά μας. Αυτό που πρέπει να κάνουμε είναι να τα πάρουμε όλα πίσω...

...Ο 20ος αιώνας έδειξε ότι η παλιά ιδέα του «σοσιαλισμού» ως κρατικού αντί ιδιωτικού ελέγχου της βιομηχανίας ήταν ένα αδιέξοδο. Το μέλλον μας βρίσκεται πέρα από τα εθνικά κράτη και τις διάφορες επιχειρήσεις, ενάντια στα σχέδια των αφεντικών μας για μια ενιαία παγκόσμια οικονομία. Χρειαζόμαστε μια παγκόσμια ανθρώπινη κοινότητα! Ο μόνος τρόπος να την οικοδομήσουμε είναι χτίζοντας κοινότητες αγώνα εδώ και τώρα.

Κάποιοι άγνωστοι προλετάριοι

Αποσπάσματα από ένα ανοιχτό γράμμα στο βρετανικό κίνημα άμεσης δράσης από μέλη της επιτροπής «Σταματήστε τον πόλεμο» του Brighton and Hove.

Στις 24 Μαρτίου η Βρετανία μπήκε σε πόλεμο. Ήταν ένας πόλεμος στον οποίο η Βρετανία και οι σύμμαχοί της στο ΝΑΤΟ βομβάρδιζαν τη Σερβία για δεχθεί τους όρους τους. Πολεμικά αεροσκάφη, πολλά από τα οποία απογειώνονταν από βρετανικές βάσεις, συστηματικά κατέστρεφαν την υποδομή της Σερβίας σκοτώνοντας κατά τη διάρκεια των βομβαρδισμών εκατοντάδες πολίτες και προκαλώντας ανυπολόγιστη περιβαλλοντική καταστροφή στα Βαλκάνια. Χημικά εργοστάσια, φυλακές, νοσοκομεία, σπίτια και γέφυρες, όλα βομβαρδίστηκαν.

Ήταν ένας πόλεμος ο οποίος πέτυχε πολύ μεγαλύτερη ανθρωπιστική καταστροφή από αυτή που «σχεδιάζε» να αποτρέψει: μαζική εθνική εκκαθάριση. Ό,τι ήταν ένας πόλεμος χαμηλής έντασης πριν αρχίσουν οι βομβαρδισμοί, στον οποίο δεκάδες σκοτώνονταν κάθε μήνα, εξελίχθηκε σε πόλεμο όπου εκατοντάδες χιλιάδες διώχθηκαν από τα σπίτια τους και χιλιάδες εκτελέστηκαν.

Τι έκανε το κίνημα άμεσης δράσης για να εναντιωθεί σ' αυτόν τον πόλεμο; Απολύτως τίποτα. Αυτή η ανεκδιήγητη αποτυχία να αναπτυχθεί κάποιας μορφής αντίσταση δείχνει μεγάλη αδυναμία η οποία πολύ απλά δεν μπορεί να αγνοηθεί...

...18 Ιούνη: ένα βήμα μπροστά

Παρόλο που η 18 Ιούνη ήταν μια παγκόσμια ημέρα δράσης, πολλοί ακτιβιστές πίστευαν πως τα πάρτυ του RTS έγιναν προβλήματα. Και δεν οδηγούσαν πουθενά. Αναγνωρίστηκε ότι πρέπει να αλλάξουμε τον τρόπο των διαμαρτυριών μας.

Δεν υπάρχει η «καρδιά του καπιταλισμού». Είναι μια κοινωνική σχέση και δε βρίσκεται αποκλειστικά στα εργοστάσια, στην αγορά. Ο καπιταλισμός αναπτύσσεται και αλλάζει, και από τα τέλη του 1970, η ανάπτυξη του κεφαλαίου γύρω από τη γη, πάνω από τα σύνορα, αναζητώντας το κέρδος, έγινε ένα αναγνωρισμένο φαινόμενο. Το ενδιαφέρον μέρος της 18ης Ιούνη ήταν ότι έβαλε στόχο αυτό ακριβώς το κεφάλαιο που είναι όχι το πιο σημαντικό, αλλά ένα σημαντικό μέρος του συστήματος.

Όσο για τη μέρα αυτή καθ' εαυτή, μπορούμε να πούμε ότι από τον απλό συμβολισμό της διαμαρτυρίας έγινε μια πραγματική επίθεση ενάντια στη συγκεκριμένη όψη του καπιταλισμού. Προχωρήσαμε από τον ατομικό αγώνα στον συλλογικό, στην πράξη. Σαν πρακτική κριτική ήταν άψογη.

Η μόνη κριτική που μπορεί να γίνει, είναι ότι δεν είχε περιεχόμενο αν ειδοωθεί σε σχέση π.χ. με τον αγώνα ενάντια στο Poll Tax. Σίγουρα, έχει βγει από το κίνημα ενάντια στους δρόμους, αλλά που οδηγεί; Εκτός κι αν επαναληφθεί ένα παρόμοιο J18 (που προς το παρόν δεν φαίνεται πιθανόν) και οδηγήσει στην υπεράσπιση των φυλακισμένων, ένα μέτρο απαραίτητο αλλά σίγουρα αμυντικό. Παρ' όλο που ήταν ένα βήμα μπροστά, στο να καταλάβουμε τι είναι ο καπιταλισμός (βάζοντας ως στόχο το χρηματο-οικονομικό κεφάλαιο), μπορούμε να πούμε ότι καταλάβαμε το πνεύμα του, **όταν ένας πόλεμος στην Ευρώπη αγνοείται**; Κάποιοι δεν κατάλαβαν ότι και ο πόλεμος είναι από τις πιο βασικές μορφές του καπιταλισμού.

Ωστόσο ας μην είμαστε τόσο σκληροί με την 18η Ιούνη. Τη στιγμή που το πράγμα είχε προχωρήσει πολύ λίγα πράγματα γίνονταν σ' όλη τη χώρα, και έγινε μια προσπάθεια να συσχετιστούν κάπως τα γεγονότα. Για λόγους που εξηγήσαμε νωρίτερα, δεν πιστεύουμε ότι, ακόμη και αν δεν είχε δοθεί τόσο μεγάλη σημασία από το κίνημα άμεσης δράσης στην 18η Ιούνη, οι ακτιβιστές θα προχωρούσαν μαζικά στην αντιπολεμική εκστρατεία. Αυτό που θέλουμε όμως να τονίσουμε είναι ότι το να ασχολούνται κάποιοι ασταμάτητα με ένα γεγονός (όσο ενδιαφέρον κι αν είναι) και που κατά πάσα πιθανότητα καταρρέουν μόλις αυτό τελειώσει, δεν είναι και τόσο υγιεινή χρήση του χρόνου.

ΠΡΑΞΗ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟΥ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΥ

Αρχές Γενάρη και ενώ οι καταλήψεις των σχολείων είχαν λήξει, ψηφίστηκε στη βουλή η λεγόμενη πράξη νομοθετικού περιεχομένου.

Πόσοι όμως αντιλήφθηκαν τη συγκεκριμένη ρύθμιση σαν κάτι περισσότερο από ένα μέτρο σωφρονισμού;

Η πράξη νομοθετικού περιεχομένου και η **παράλληλη εισαγωγική απαγόρευση του κλεισίματος των δρόμων**, ήταν σίγουρο, θα πατούσαν σε σίγουρο έδαφος, γεμάτο αδράνεια και αδιαφορία. Είναι η προσπάθεια να μπει ένα τέλος σε μια δεκαετία πρωτοφανούς νεολοιϊστικής αγωνιστικότητας, μιας δεκαετίας που οι κονδυλοφόροι του εκσυγχρονισμού αγωνιούσαν να πείσουν τους πάντες ότι οι νέοι είναι απαθείς, συντηρητικοί και καριερίστες. Την ίδια ώρα που εκατοντάδες σχολεία και δρόμοι καταλαμβάνονταν, χιλιάδες κόσμος διαδήλωνε. Αν όμως φάνηκαν γελοίοι προσπαθώντας να παρουσιάσουν την αλήθεια σαν ψέμα, κατάφεραν ωστόσο να αλώσουν τις συνειδήσεις των περισσότερων ανθρώπων.

Η συγκεκριμένη ρύθμιση πέρα από τον προφανή στόχο της οριστικής καταστολής των μαθητικών κινημάτων έχει και έναν ουσιαστικότερο προληπτικό χαρακτήρα. Ποινικοποιώντας τις καταλήψεις δρόμων και δημοσίων κτιρίων απευθύνεται σε ευρύτερες κοινωνικές ομάδες και αποσκοπεί στην εξάλειψη των αγώνων εν τη γενέση τους. Μα, φυσικά, μόνο έπειτα από μια δεκαετία κατασκευής της συναίνεσης, μπορούσε να πατήσει σε σίγουρο έδαφος απάθειας και αδιαφορίας μια τέτοια ρύθμιση, γιατί τα ιδεολογήματα της εξατομίκευσης και του ανταγωνισμού έχουν πλέον εμπεδωθεί από την φλύαρα σιωπηρή πλειοψηφία των ανθρώπων.

Μόνο έτσι θα μπορούσαν να μείνουν μόνοι τους οι μαθητές, σε έναν αγώνα που αφορούσε πολύ περισσότερο κόσμο, αιχμή του καπιταλιστικού “εκσυγχρονισμού” της κοινωνίας. Αντί όσοι εγκλωβίζονταν στα μπλόκα, κούριερ, μισθωτοί, υπάλληλοι, να κατέβουν και να δούνε τι συμβαίνει, **να βρουν μια καλή ευκαιρία να βλαστημήσουν τη δουλειά και τα αφεντικά τους, τη μίζερη καθημερινότητά τους και την ασφυξία των δρόμων**, έφταναν στο σημείο να επιτίθενται στους καταληψίες.

Κανείς δεν μπορούσε να ανεχτεί αυτή τη βίαιη επίθεση στο καθολικό φετίχ της ελληνικής κοινωνίας, το αυτοκίνητο. Κανείς δεν μπορούσε να ανεχτεί το σαμποτάρισμα της ομαλής δραστηριότητας της οικονομίας, της κυκλοφορίας του ανθρώπου-εμπορεύματος. Και ήταν πολύ σημαντικό τελικά, να κλείνονται οι δρόμοι από ανθρώπους που μεγαλώνουν στην ασφυκτική αγκαλιά της οικογένειας και του αυτοκινήτου.

Ήταν σημαντικό γιατί βρέθηκαν μόνοι τους, απέναντι στους νόμους της αγοράς, της κυκλοφορίας, των κυρίαρχων αξιών, να καταργήσουν ένα νόμο απείρως πιο σοβαρό από τις απουσίες και τις ποδιές του 90, χωρίς κανένα από τα “στηρίγματα” των τότε μαθητών. Χωρίς καμία γειτόνισσα να τους φέρνει φαγητό στις καταλήψεις, χωρίς κανένα να τους υπερασπίζει στις μάχες με τους “αγανακτισμένους” έξω από τις πόρτες, χωρίς κανένα να κατεβαίνει σε απεργία μαζί τους, χωρίς καμία σοσιαλδημοκρατία με τις τοπικές της οργανώσεις...

Ψηλά το κεφάλι.

Τα όνειρα πεθαίνουν Δευτέρα το πρωί

Έπειτα από τις φιέστες και τα πανηγύρια του σαββατοκύριακου το πρωί της Δευτέρας ήρθε να γκρεμίσει την εικόνα που θέλησαν να φτιάξουν για το πιο πολυδάπανο έργο στην Ελλάδα. Το Σαββατοκύριακο το χάρηκαν οι επίσημοι και οι καζοχαρούμενες οικογένειες που πήγαν -με το αυτοκίνητό τους φυσικά- να δουν το μετρό. Η δευτέρα ήταν για τους μισθωτούς σκλάβους, άλλοι να πάνε με το αυτοκίνητο στη δουλειά τους και άλλοι με το μετρό και τα λεωφορεία. Η κίνηση στους δρόμους είναι ίδια, ίσως και χειρότερη, καθώς ο κάθε αφελής οδηγός πιστεύει ότι θα μειωθεί η κίνηση.

Αστεία πράγματα. Θα ήταν αδιανόητο να μειωνόταν η κυκλοφορία από ένα μέσο που κατασκευάστηκε υπόγειο, ακριβώς για να αφήσει ανέγγιχτους τους δρόμους και να μην βλάψει καθόλου την αυτοκίνηση. Η Αθήνα, όπως και κάθε καπιταλιστική μητρόπολη εξαντλώντας τα όρια της οριζόντιας επέκτασης -λόγω της κυκλοφοριακής συμφώρησης- άρχισε να επεκτείνεται και κάθετα με μετρό και κόμβους. Το κυκλοφοριακό χάος, αν και είναι συνέπεια της καπιταλιστικής ανάπτυξης, προκαλεί επιβράδυνση στις υπηρεσίες του κεφαλαίου, όπως π.χ. στις μεταφορές των εμπορευμάτων. Και η μόνη λύση σ' αυτή την περίπτωση είναι η επέκταση, η καταστροφή...

Μεγάλα έργα και άλλοι μύθοι

Βασική συνιστώσα της ιδεολογίας της ανάπτυξης στην Ελλάδα την τελευταία δεκαετία, ήταν τα μεγάλα έργα, απορροφώντας τεράστια ποσά από τον προϋπολογισμό. Αεροδρόμιο Σπατών, εθνικές οδοί (εγνατία, αττική οδός), κόμβοι και γέφυρες. Όλα για την εξυπηρέτηση της διακίνησης των εμπορευμάτων, για την καλύτερη εξυπηρέτηση των αναγκών του κεφαλαίου. Κανένα από τα έργα που κατασκευάζεται δεν είναι χρήσιμο για τους πολίτες. Κανένα κυκλοφοριακό δεν λύθηκε ποτέ (σε μια

εποχή που οι πωλήσεις των αυτοκινήτων αυξάνονται κάθε χρόνο 30%) με την κατασκευή και άλλων δρόμων. Η καταστροφή του περιβάλλοντος, η λεηλασία κάθε εναπομεινόντος ελεύθερου χώρου από το κεφάλαιο και τους εμπόρους, μόνο σε τέτοιες συνθήκες ιδιότυπης και αποπροσανατολισμού θα μπορούσε να γίνει.

Ο λυμπιακοί Αγώνες

Στο φιλέτο των μεγάλων έργων ήρθε να προστεθεί και η ανάληψη των αγώνων του 2004, πριν από τρία χρόνια, τότε που όλοι πανηγύριζαν. Σήμερα με σχεδόν τίποτα από τα έργα της ολυμπιάδας να μην έχει ξεκινήσει έχει ήδη αρχίσει να φαίνεται το τι θα επακολουθήσει, καθώς δειλά δειλά εμφανίζονται κάποιοι καθεστωτικοί να λένε : “αν ξέραμε τότε τι αναλαμβάναμε..”

Η αφάιμαξη από τους φόρους είναι το λιγότερο, μπροστά στην οριστική εξαφάνιση κάθε ελεύθερου χώρου στην Αθήνα, μπροστά στην τεράστιας εμβέλειας πλήση εγκεφάλου που επιχειρείται για να αποδειχθεί η ωφέλεια από αυτούς τους αγώνες. Το κατεπείγον και το “εθνικό χρεος” της ομαλής διεξαγωγής θα είναι τον επόμενο καιρό τα ιδεολογικά όπλα του κράτους για να ξελασπωθούν οι πιο βρώμικες δουλειές των κατασκευαστικών εταιριών και των εργολάβων, για να δικαιολογηθεί η εκμετάλλευση των εργαζομένων στα έργα (ποιός πλήρωσε για την κατάρρευση της γέφυρας στο Μαρκόπουλο και το θάνατο των εργατών;), για να εξασφαλιστεί η κοινωνική ομαλότητα με την μεγαλύτερη καταστολή όσων απεργούν, διαδηλώνουν, αντιστέκονται. **Η ιδεολογική χειραγώγηση είναι ο στόχος και η τσέπη ο προορισμός για τα αφεντικά. Πάνω σ' αυτό το δρόμο δυστυχώς θα μαρτυρήσουν πολλοί περισσότεροι από όσους θα χαρούνε τους αγώνες...**

Οι “αθάνατοι” πάντως θέτουν δύο περιπτώσεις στις οποίες η ανάληψη των αγώνων μπορεί να ανακληθεί: πολεμική σύρραξη ή σοβαρές κοινωνικές αναταραχές. Η πρώτη, είναι βέβαιο ότι δεν θα ανατείλει τα επόμενα χρόνια. Για την δεύτερη, οι προφίτες του 20ου αιώνα έφεψαν πάντα έξω.

Στις 29 και 30 Νοέμβρη θα συνεδρίαζε ο Παγκόσμιος οργανισμός εμπορίου στο Σηάτλ. Μήνες πριν πολλές ριζοσπαστικές ομάδες της δυτικής ακτής των ΗΠΑ, ενθουσιασμένες από τις παγκόσμιες διαδηλώσεις στις 18 Ιούνη, σχεδίαζαν τον αποκλεισμό του συνεδριακού κέντρου, την ματαίωση της διάσκεψης. Ήταν μια ακόμη αφορμή να φανερωθεί η εχθρότητα απέναντι στο καπιταλιστικό σύστημα. Έτσι τουλάχιστον το αντιλαμβάνονταν πολλές πολιτικές και οικολογικές ριζοσπαστικές ομάδες. Αναμφίβολα μέσα στις 1200 οργανώσεις που συμμετείχαν στις διαδηλώσεις εκείνων των ημερών υπήρχαν πολλές -μάλλον οι περισσότερες- που ήθελαν να διαμαρτυρηθούν ενάντια στο “τέρας” της παγκοσμιοποίησης, να φωνάξουν για ένα πιο προστατευτικό κράτος απέναντι στους νόμους της αγοράς. Οι αντιφάσεις ήταν μεγάλες ανάμεσα στους διαδηλωτές και σ' αυτό βρήκαν πάτημα οι απανταχού φιλελεύθεροι να ρίξουν λάσπη. Άνθρωποι σαν την εκπρόσωπο της οργάνωσης Global Exchange που δήλωσε πρόθυμη να συνεισφέρουν οικονομικά στην αποκατάσταση των ζημιών στις εταιρίες, βρέθηκαν εκεί για να προσφέρουν χέρι βοήθειας και άλλοι στη χώρα και τα αφεντικά, που συζητούσαν για την λύση των αδιεξόδων που δημιουργούν. Χιλιάδες όμως άνθρωποι, τόσο στο Σηάτλ, όσο και σε όλο τον κόσμο (ανάλογες διαδηλώσεις έγιναν σε 74 πόλεις σε όλο τον κόσμο, σε πολλές από τις οποίες έγιναν και συγκρούσεις με την αστυνομία) που διαδήλωσαν ενάντια στον καπιταλισμό -είτε με αυτός είναι με εθνικό είτε με υπερεθνικό προσωπείο-, έχουν αρχίσει να αντιλαμβάνονται ότι ο πολιτισμός της μόλυνσης δεν καθαρίζεται, ανατρέπεται. Και οι κατηγορίες που τους αποδόθηκαν, οι ίδιες παντού. Όπως και 11 μέρες πριν το Σηάτλ, όταν στην Αθήνα εκατοντάδες άνθρωποι με αφορμή την επίσκεψη Κλίτον επιτέθηκαν στην καρδιά του ελληνικού καπιταλισμού.

2 Δεκεμβρίου

«Οι λαοί ενωμένοι, ποτέ δε θα νικηθούν», ήταν μια κραυγή που ακουγόταν απ' όλους αυτές τις μέρες. Όμως ένα από τα πιο χτυπητά στοιχεία των διαδηλώσεων ήταν η σύγκρουση ανάμεσα σε «μη-βίαιους» διαδηλωτές και αυτούς που αποφόρσιαν να δείξουν έμπρακτα τα συναισθήματά τους. Εμείς ως ένα γκρουπ διανοούμενων/ ακτιβιστών νοιώσαμε την ανάγκη να δηλώσουμε την αλληλεγγύη μας για τα γκρουπ των αναρχικών. Μετά την απόφαση του Δημάρχου για κήρυξη Στρατιωτικού Νόμου και την βίαιη επίθεση από τοπική, κρατική αστυνομία και την εθνοφρουρά, οι δρόμοι μετατράπηκαν σε ζώνη πολέμου και τελικά «απελευθερώθηκαν» για λίγες ώρες. Μέσα σ' αυτή την «απελευθερωμένη» ζώνη έγιναν πολλές ενέργειες, πολλές από τις οποίες ζέσταιναν τις καρδιές μας. Βία κατά της περιουσίας ήταν μια συνειδητή στρατηγική που ακολούθησαν οι ακτιβιστές. Άρχισαν με επιθέσεις σε McDonald's, και συνεχίστηκαν για μέρες. Την επομένη, μετά από επιθέσεις της αστυνομίας με δακρυγόνα και λαστιχένιες σφαίρες, ακτιβιστές με κουκούλες και μαντήλια άρχισαν οργανωμένα να επιτίθενται σε εγκεκριμένα καταστήματα των: GAP, NIKE, LEVI'S, DISNEY και BANK OF AMERICA. Αυτή είναι μια άποψη που τα ΜΜΕ απέκρουσαν, ότι επιτέθηκαν στην φυσική ενσάρκωση της κυριαρχίας των εταιριών. Τα κηρύγματα των «μη-βίαιων» διαδηλωτών, κατά της βίαιης επίθεσης ενάντια σ' εταιρίες, νομίζουμε ότι είναι η μη-κριτική αποδοχή της κυρίαρχης άποψης της Αμερικάνικης καταναλωτικής κοινωνίας: η ιδιωτική περιουσία αξίζει περισσότερο από τη ζωή. Το πρόβλημα είναι ότι οι «μη-βίαιοι» διαδηλωτές χρησιμο-

ποιούσαν την αριθμητική υπεροχή τους για ν' απομονώσουν τους αναρχικούς των μαύρων μπλοκ. Γκρουπ «μη-βίαιων» διαδηλωτών έκαναν αλυσίδες για να προστατέψουν τις βιτρίνες των καταστημάτων. Τα MAT αντικατέστησαν τους διαδηλωτές μετά από λίγο. Σε άλλες περιπτώσεις, διαδηλωτές προσπαθούσαν να βγάλουν τις κουκούλες από μασκοφόρους. Πολλά μέλη της ευρύτερης αριστεράς είναι πολύ πρόθυμοι να αποστασιοποιηθούν από βίαιες ενέργειες. Ο προσοδευτικός τύπος διαμαρτυρόταν γιατί η αστυνομία χρησιμοποιούσε βία ενάντια σε ειρηνικούς διαδηλωτές, ενώ δεν έκανε τίποτα για τους αναρχικούς. Ήμασταν μάτρες σε σκηνές όπου διαδηλωτές κριτίκαραν την αστυνομία που δε συνελλάμβανε τους αναρχικούς. Λογικά το πλήθος θα τους είχε παραδώσει, αν η αστυνομία το είχε ζητήσει. Είναι μια άδικη πρακτική να προσφέρουν τους αναρχικούς ως αποδιοπομπαίους τράγους στο κράτος. Χωρίς την υποστήριξη των υπολοίπων διαδηλωτών, οι ακτιβιστές είναι σε κίνδυνο. Οι μάσκες και οι μάσκες αερίων κηρύχτηκαν παράνομες και δικαιολογία για αύξηση ποινών. Η ποινή για αυτοάμυνα ενάντια στην αστυνομία αυξάνεται. Πρέπει να αντιμετωπίσουμε την ποινικοποίηση των ριζοσπαστικών πολιτικών θεωριών. Αυτοί που περιθωριοποιούν τέτοιες ενέργειες δεν συνειδητοποιούν την προσφορά των αναρχικών στην διοργάνωση των διαμαρτυριών, από οργανώσεις όπως το Direct Action Network, Left Bank Books, Food not Bombs και Homes not Jails.

2 Δεκεμβρίου, CNN

Εκτός από εκατοντάδες και πολύ εμφανείς στρατιώτες της Εθνικής φρουράς που κλήθηκαν στο Σηάτλ, περισσότερα από 160 ενεργά μέλη των Ενόπλων Δυνάμεων, συμπεριλαμβανομένων μια μικρής ομάδας Ειδικών Δυνάμεων, στάλθηκαν στο Σηάτλ για την διάσκεψη του ΠΟΕ, από το Υπουργείο Άμυνας. Η αποστολή, σύμφωνα με το Πεντάγωνο, είναι να παράσχουν υποστήριξη στο FBI, την Υπηρεσία Διαχειρίσεων Ομοσπονδιακών Κρίσεων (FEMA), στις Μυστικές Υπηρεσίες των ΗΠΑ και σε άλλες υπηρεσίες επιφορτιζόμενες με την ασφάλεια. Οι ειδικοί σε στρατιωτικά θέματα υπάρχουν για να δώσουν συμβουλές και βοήθεια σε μια ομοσπονδιακή απάντηση σε περίπτωση τρομοκρατικής ενέργειας. Σύμφωνα με το Υπ. Άμυνας, υπήρχαν στο Σηάτλ 131 πεζικάριοι, 27 μέλη της Πολεμικής Αεροπορίας και 8 μέλη του Ναυτικού, για διάφορους ρόλους όπως τρομοκρατικές επιθέσεις με χημικά/βιολογικά όπλα. Τέσσερις στρατιώτες ειδικών δυνάμεων από την Μικτή Ειδικών Δυνάμεων Ομάδα κρούσης στάλθηκαν στο Σηάτλ για βοήθεια σε «κρίσεις» στο FBI. 55 στρατιωτικές ομάδες Πυροτεχνουργών (EOD) μαζί με 25 σκυλιά εκπαιδευμένα για να βρίσκουν εκρηκτικά και τους εκπαιδευτές τους «δρούσαν με πολιτικά, για να κρατάνε χαμηλό προφίλ». Άλλοι στρατιώτες στο Σηάτλ προέρχονταν από τα: Διοικητήριο Ειδικών Αποστολών των ΗΠΑ, το Διοικητήριο Βιολογικών-Χημικών επιθέσεων, Υπηρεσίες Ασφαλείας της Αεροπορίας, 8 βατραχάνθρωποι ως βοήθεια στις μυστικές υπηρεσίες για την ασφάλεια του προέδρου Κλίντον.

Προς όλους τους πολίτες, σε συνδικάτα και μη:

Η αστυνομία του Σηάτλ, τα MAT και η εθνοφρουρά απέδειξαν ότι ο στρατιωτικός νόμος κυριαρχεί τις 3 τελευταίες μέρες:

- Βασάνισαν τουλάχιστον ένα μέλος εργατικού συνδικάτου ενώ ήταν προφυλακισμένος για ώρες
- Για 2 νύχτες άρχισαν φασαρίες σε κατοικημένες περιοχές
- Κατ' επανάληψη άσκησαν σωματική βία, ψέκασαν με δακρυγόνα και ρίχνανε λαστιχένιες και ξύλινες σφαίρες αδιάκριτα σε διαδηλωτές και περαστικούς.
- Είπαν ψέματα στα ΜΜΕ για το μέγεθος της καταστολής
- Ρίξαν δακρυγόνα και δείρανε μέλη εργ. σωματείων
- Δεν έχουν ελευθερώσει τους 600 και κάτι πολιτικούς κρατούμενους

Η επιτροπή γενικής απεργίας (κυρίως από μέλη της IWW) οργανώνουν πορεία ενάντια στην αστυνομική τρομοκρατία και Γενική Απεργία για την αστυνομική τρομοκρατία και για να ελευθερωθούν οι πολ. κρατούμενοι

Peter Rashid, 30 Νοεμβρίου 1999, Σηάτλ

Το φεστιβάλ της αντίστασης μετατράπηκε σε πεδίο ταξικού πολέμου, την Πέμπτη, όπου, κατά τη διάρκεια των διαμαρτυριών N30, οι διαδηλωτές επιτυχώς ματαίωσαν τις εναρκτήριες ομιλίες του ΠΟΕ. Αρχίζοντας νωρίς το πρωί στις 7 με πολλαπλές «μη-εγκυρωμένες» ενέργειες και πορείες από 13 περιοχές γύρω από το Συνεδριακό Κέντρο του Σηάτλ, εκατοντάδες και μετά χιλιάδες άνθρωποι, χρησιμοποίησαν τα σώματα και τη φαντασία τους για να δημιουργήσουν ένα καρναβάλι δρόμου. Το σχέδιο (οργανωμένο από το Δίκτυο Αμεσης Δράσης (DAMN), την Ruckus Society και την ομάδα Τέχνη και Επανάσταση) ανάγκασε την αστυνομία να μαντεύει συνεχώς που γινότουσαν εκδηλώσεις, και να μοιράσει τις δυνάμεις της, με κύριο στόχο το Συνεδριακό Κέντρο. Μπλόκα σε μεγάλες διασταυρώσεις, τρίποδα, γιγαντιαίες κούκλες και μουσική, ανθρώπινες αλυσίδες και πολλά τυχαία συμβάντα καταφέρανε να κολλήσουν την κίνηση και να μπλοκάρουν τελικά τον μεγαλύτερο αυτοκινητόδρομο της περιοχής, για 5 ώρες και το κεντρικό μέρος της πόλης για την υπόλοιπη μέρα.

Αυθόρμητα και κινητά μπλόκα, χρησιμοποιώντας τον φράχτη της αστυνομίας, και κουτιά εφημερίδων στοιβαζόντουσαν στο κέντρο της πόλης, καθώς η αστυνομία άρχισε να ρίχνει δακρυγόνα και λαστιχένιες σφαίρες σε ένα μπλόκο διαδηλωτών για ν' ανοίξει τον αυτοκινητόδρομο. Καθώς η ώρα πέραγε ο αριθμός των διαδηλωτών άρχισε να αυξάνεται ανάμεσα σε 50 και 100 χιλιάδες, γραφίτι άρχισαν να εμφανίζονται στους τοίχους και σκουπιδοτενεκέδες να ανατρέπονται στους δρόμους. Διαδηλωτές σχημάτισαν μια μεγάλη ανθρώπινη αλυσίδα και μπλόκαζαν αποτελεσματικά την είσοδο των περισσότερων από τα 3000 μέλη του ΠΟΕ, στο θέατρο V. Paramount όπου γινόταν η αρχική συνεδρίαση. Η Αστυνομία, με πλήρη εξάρτηση για επεισόδια, είχε σχηματίσει κύκλο γύρω από το Συνεδριακό κέντρο με περίμετρο 1-2 τετράγωνα. Στην αρχή δεν ενοχλούσε τους διαδηλωτές, οι οποίοι είχαν εγκλωβίσει τα μέλη του ΠΟΕ και είχαν καταλάβει τους δρόμους. Περιέργως τα μέλη είχαν αφαιρεθεί από την αστυνομία να αμυνθούν μόνοι τους και να μετακινηθούν μόνοι τους στους δρόμους με αποτέλεσμα ν' αντιμετωπίσουν τους διαδηλωτές πρόσωπο με πρόσωπο. Αυτή η κατάσταση προκάλεσε ένα μέλος να τραβήξει όπλο ενάντια στο πλήθος αλλά αμέσως αποπλήστηκε. Παρ' όλα αυτά κατάφερε να διαφύγει πίσω από τις γραμμές της αστυνομίας. Πριν από το μεσημέρι, οι πρώτες διαπραγματεύσεις ακυρώθηκαν για τη μέρα, και οι διαδηλωτές φώναζαν «Νιζήσαμε, νιζήσαμε» και «Το ΠΟΕ πρέπει να φύγει».

Τα πνεύματα άρχισαν να οξύνονται όταν μερικά «μαύρα μπλοκ» αναρχικών από τις ομάδες «Τολμάμε να είμαστε ελεύθεροι», Αναρχική απάντηση του Σηάτλ, και από το Detroit και Eugene και

μια ομάδα από Αγγλία άρχισε οδομαχίες με την αστυνομία. Η μαύρη σημαία κυμάτιζε ψηλά σ' ένα ξενοδοχείο καθώς από κάτω σπάγανε τραπεζικά μηχανήματα, τζαμαρίες, ταχυδρομικά κουτιά ξεριζωνόντουσαν και χρησιμοποιούνταν ως πολιορκητικοί κριόι. Οι στόχοι περιελάμβαναν επιλεγμένα καταστήματα των: McDonald's, Nike, Nordshour, Bon Marche, Gap, Old Navy, Bank of America και άλλα καταστήματα εμφανών καπιταλιστικών προϊόντων.

Υπήρχε μια γεύση ταξικού πολέμου στην καταστροφή καθώς οι στόχοι ήταν συγκεκριμένοι, συνήθως χωρίς να πειραχθούν οι τοπικές

επιχειρήσεις, και τα συνθήματα στους τοίχους λέγανε: «Αν νομίζετε ότι ο ΠΟΕ είναι κακός, που ν' ακούσετε για τον καπιταλισμό», «Οπλισμένες επιθυμίες», «Δεν ξέρω τι είναι ο ΠΟΕ, αλλά μισώ τους γαμψομένους πλούσιους», «Οπλίστε τους άστεγους». Η ευκαιρία για μαζική ζημιά σε πλούσιες επιχειρήσεις ήταν ώριμη, καθώς η αστυνομία δεν επέμβαινε, γιατί προτιμούσε να χρησιμοποιήσει τον κύριο όγκο της για την προστασία του Συνεδριακού Κέντρου. Η τοποθεσία των διαμαρτυριών ήταν στην πιο πλούσια περιοχή της πόλης, το κέντρο. Καθώς η αστυνομία άρχισε να χρησιμοποιεί δακρυγόνα, μεγάλα δοχεία με σπρέι πιπεριού, CS (νευροπαραλυτικό) σπρέι, λαστιχένιες σφαίρες, γκλοπ και ενισχύσεις με όλοια και δύο φορητά, οι διαδηλωτές μέσα στον όγκο των διαδηλώσεων (μη-βίαιων στην πλειοψηφία) μπορούσαν να χτυπάνε καταστήματα ελεύθερα. Ασφαλίτες μέσα στο πλήθος χρησιμοποιούσαν «αόρατη» μπογιά για να αναγνωρίσουν αργότερα όσους προέβαιναν σε καταστροφές. Με 60-68 μόνο συλλήψεις την πρώτη μέρα, το πλήθος μπόρεσε να καταλάβει τους δρόμους για όλη τη μέρα. Όταν έπεσε η νύχτα, μικρότερες ομάδες αναρχικών κρατούσαν την αστυνομία στη τόττα με το να κινεί σκουπιδοτενεκέδες (δεν υπήρχαν αμάξια στο κέντρο) και με το να πετάνε πίσω δακρυγόνα. Στρατιωτικός νόμος επιβλήθηκε στις 6 και μια μαζική «καθαρή» από διαδηλωτές διαμορφώθηκε, μεγέθους 50 και κάτι τετραγώνων. Η εθνική φρουρά κλήθηκε για ενισχύσεις.

1η Μαΐου 2000

Πρωτομαγιά 2000, Παγκόσμια μέρα δράσης, αντίστασης και καρναβαλιού ενάντια στον καπιταλισμό. Οι δύο παγκόσμιες μέρες δράσης ενάντια στον καπιταλισμό στις 18 Ιούνη και 30 Νοέμβρη τον προηγούμενο χρόνο ήταν γενικά πολύ επιτυχείς. Τα δίκτυά μας μεγάλωσαν, μάθαμε περισσότερα, και είδαμε τόσους πολλούς ανθρώπους να συστρατεύονται. Τώρα πολλές ομάδες σε όλο τον κόσμο ετοιμάζονται για μια καινούργια μέρα παγκόσμιας δράσης στο ίδιο πνεύμα για την 1η Μαΐου, *αναγνωρίζοντας ότι το καπιταλιστικό σύστημα, βασισμένο στην εκμετάλλευση των ανθρώπων, κοινωνιών και του περιβάλλοντος για το*

Παγκόσμια

κέρδος των λίγων, είναι η βασική αιτία των κοινωνικών και οικολογικών προβλημάτων. Αυτή τη μέρα θα συνεχίσουμε την διαδικασία χτίσιματος ενός δυνατού, έντονου και δημιουργικού κινήματος από τα «κάτω», για μια κοινωνία στην οποία οι άνθρωποι δεν θα εκμεταλλεύονται και θα καταπιέζονται ο ένας τον άλλο, τις κοινότητες ή το περιβάλλον, αλλά ένα άλλο βασισμένο στην αλληλεγγύη, την αμοιβαία συνεργασία, την από τη βάση δημοκρατία και την οικολογική ισορροπία. Η πρωτομαγιά, η οποία προσφέρει μια πολύ κα-

λή συμβολική και πραγματική ευκαιρία για να το κάνουμε αυτό, έχει προταθεί σαν μέρα δράσης από την People's Global Action στο διεθνές συνέδριο που έγινε στην Ινδία τον Αύγουστο.

Προσπάθειες συντονισμού έχουν ήδη αναληφθεί σε κεντρικές πόλεις όπως το Σίνδευ, το Τορόντο, το Λονδίνο, τη Νέα Ορλεάνη, τη Νέα Υόρκη και την Ουάσιγκτον. Όπως και σε προηγούμενες περιπτώσεις, άνθρωποι από διαφορετικά κινήματα και χώρες, θα ενώσουν τις δυνάμεις τους για μια μέρα ενάντια στην κοινωνική, πολιτική και οικονομική κυριαρχία του καπιταλιστικού συστήματος. Εργάτες, άνεργοι, φοιτητές, συνδικαλιστές, ακτήμονες, οι «χωρίς γη», ψαράδες, γυναικείες ομάδες, εθνικές μειονότητες, αυτόχθονες λαοί, ειρηνιστικές οργανώσεις, περιβαλλοντικοί ακτιβιστές, οικολόγοι και πολλοί άλλοι θα ενώσουν συνεργαστούν με αλληλεγγύη μεταξύ τους, αναγνωρίζοντας ότι οι διαφορετικοί αυτοί αγώνες δεν είναι απομονωμένοι ο ένας απ' τον άλλο.

μέρα δράσης

Η ταυτόχρονη κατάληψη και εκτροπή της καπιταλιστικής τάξης σ' όλο τον κόσμο στους δρόμους, τις γειτονιές, τους αγρούς, τα εργοστάσια, τα γραφεία, τα εμπορικά κέντρα, τις οικονομικές ζώνες και άλλων θα δυναμώσουν τους αμοιβαίους δεσμούς σε τοπικό, εθνικό και υπερεθνικό επίπεδο. Όπως πριν, η

διοργάνωση της ημέρας θα γίνει με ένα αντιεραρχικό τρόπο, με ένα αποκεντρωμένο και άτυπο δίκτυο από ομάδες που λειτουργούν αντιεξουσιαστικά, με δημοκρατικές μορφές οργάνωσης από τα «κάτω», παλεύοντας την κοινωνική, οικονομική και πολιτική κυριαρχία του καπιταλιστικού συστήματος και ψάχνοντας να πετύχουν την αλλαγή ευθέως μέσα από τις ίδιες τους τις πράξεις. Κάθε γεγονός ή πράξη θα οργανωθεί αυτόνομα από την

ενάντια στον

κάθε ομάδα, ενώ συνασπισμοί διαφόρων κινήματων και ομάδων μπορούν να φτιαχτούν σε τοπικό, περιφερειακό, ή εθνικό επίπεδο. Μια στρατηγική που μπορεί να φανεί χρήσιμη σε τοπικό επίπεδο είναι οι διάφορες ομάδες να συνεργαστούν δημιουργώντας μια περιρρέουσα ατμόσφαιρα καρναβαλιού και γιορτής σαν μια αρχή για τις διάφορες άλλες ενέργειες. Παραδείγματα ιδεών για ενέργειες είναι: διαδηλώσεις, διαμαρτυρίες, ποδηλατικοί γύροι, καρναβάλια, πάρτυ δρόμου, καταλήψεις δρόμων, κυβερνητικών περιοχών, κτιρίων, γραφείων για αντιεμπορικούς σκοπούς, μουσική, χορός, ομιλίες, πέταγμα φλάιερς, κρέμασμα πανών, θέατρα δρόμου, φτιάξιμο κήπων, διανομή δωρεάν φαγητού, χλευασμός των οικονομικών συναλλαγών προσφέροντας άχρηστα δάνεια έξω από τράπεζες, ενέργειες αλληλεγγύης, μπλοκαρίσματα και κλεισίματα, οικειοποίηση πολυτελών καταναλωτικών αγαθών, σαμποτάζ, οικειοποίηση του καπιταλιστικού πλούτου και επιστροφή του στους εργαζόμενους, το χτίσιμο κοινοτικών συμβουλίων, οι συγκεντρώσεις έξω από δημαρχεία, το χτίσιμο εναλλακτικών μορφών οργάνωσης όπως οι εργατικές κοοπερατίβες...

καπιταλισμό

...Αν εσύ ή η ομάδα σου σχεδιάζετε να συμμετάσχετε σε αυτή την ημέρα δράσης, ενημερώστε τις άλλες ομάδες όσο το δυνατόν περισσότερο για να διευκολύνετε τη δικτύωση και την επικοινωνία. Υπάρχουν αρκετές διεθνείς λίστες συζήτησης στο ιντερνετ για συζήτηση και συνεργασία. Μια δημόσια διεθνής λίστα επαφών στέλνεται τακτικά σ' αυτές για να βοηθήσει την αποκεντρωμένη και αντι-εραρχική δικτύωση...

...Η διαδικασία του χτίσιματος των κινήματων μας μπορεί και πρέπει να συνεχιστεί με περισσότερες παγκόσμιες μέρες ενάντια στον καπιταλισμό και στο μέλλον. Μια πιθανή ημερομηνία έχει ήδη προταθεί για μετά την πρωτομαγιά, 27-28 Σεπτεμβρίου 2000, εξαιτίας της ετήσιας συνόδου του ΔΝΤ και της παγκόσμιας τράπεζας που θα λάβει μέρος τις ημέρες αυτές στην Πράγα.

Μια κριτική για το Σηάτλ από κάποιον που συμμετείχε

Δύο χρόνια κινητοποιήσεων έχουν φέρει τον ΠΟΕ στο επίκεντρο ως έναν από τους θεσμούς κλειδιά της «παγκοσμιοποίησης», δηλαδή της νέας φάσης της ανοικοδόμησης, διεθνοποίησης και μονοπόλησης του κεφαλαίου. Αφού διέλυσε όλων των ειδών τις αντιστάσεις το νέο παιχνίδι του κεφαλαίου φαίνεται να ανασυνθέτει ένα πολύ ευρύ (πλατύ) μέτωπο αντίστασης, ένα νέο διεθνισμό. Δεν πρέπει να προξενεί έκπληξη το γεγονός ότι, όπως συνήθως, οι νεαροί ριζοσπάστες είναι οι πρώτοι που τον αντιλαμβάνονται και οι πιο αποφασισμένοι στους δρόμους. Η δική τους διαδήλωση δημιούργησε το πολιτικό γεγονός στο Σηάτλ καθώς με τη φυσική τους παρουσία σταμάτησαν τα εγκαίνια της συνόδου κορυφής στις 30 Νοεμβρίου.

Η σταθερή δεξιόστροφη κριτική των δημοσιογράφων για το Σηάτλ ήταν πως επρόκειτο για ένα άθροισμα διαφορετικών μεταξύ τους και συχνά αντιθετικών προταγμάτων χωρίς συνοχή. Αυτό στην πραγματικότητα είναι τεράστιο λάθος. Οι άνθρωποι που ήρθαν στο Σηάτλ κινητοποιήθηκαν από πολύ διαφορετικά μέτωπα αντίστασης. Συγχωνεύθηκαν όμως γιατί υπήρχε μια πολύ πλατιά αντίληψη ότι τα κοινωνικά και περιβαλλοντολογικά προβλήματα στον Βορρά όπως και στο Νότο έχουν την ίδια βασική προέλευση. Πρόκειται για την προτεραιότητα που συστηματικά δίνεται στα «κέρδη πάνω από τους ανθρώπους» από τις συμφωνίες και τις αρχές του ΠΟΕ. Και στην πραγματικότητα πρόκειται για την αντίληψη ότι πέρα από τον ΠΟΕ, ο εχθρός τους είναι συχνά η ίδια πολυεθνική επιχείρηση -ή το ίδιο οικονομικό σύστημα. Ένα παράδειγμα αποτελεί η νέα συμμαχία ανάμεσα στους εργάτες μετάλλου των ΗΠΑ και στους περιβαλλοντιστές. 3000 εργάτες μετάλλου, σε απεργία για πάνω από ένα χρόνο ενάντια στην επιχείρηση Maxxam κατέληξαν να ενωθούν με τους περιβαλλοντιστές που μάχονταν ενάντια στις καταστροφικές προς τα δάση πρακτικές της ίδιας εταιρίας (από την εποχή του Ρίγκαν τα βορειοαμερικάνικα δάση υφίστανται εξίσου σοβαρές καταστροφές με τα νοτιοαμερικάνικα). Εργάτες συνδικάτων, στους οποίους πάντα έλεγαν ότι οι οικολόγοι ήταν επικίνδυνοι για τις δουλειές τους και περιβαλλοντιστές που νόμιζαν ότι οι εργάτες είναι αναισθητοί σε σχέση με τα ζητήματα του περιβάλλοντος σχημάτισαν τη «Συμμαχία για το περιβάλλον και για αξιοπρεπείς δουλειές». Η συνένωση των εργασιακών ζητημάτων με τα παγκόσμια προβλήματα του περιβάλλοντος διαδίδει και εκλαϊκεύει μια ριζοσπαστικότερη αντίληψη για το οικονομικό σύστημα.

Για πολλούς αυτή η αναγέννηση του διεθνισμού, αυτή η αντίληψη ενός κοινού εχθρού σε Βορρά και Νότο και σε διαφορετικά επιμέρους μέτωπα ανάγεται στην εξέγερση των Ζαπατίστας: ένα κίνημα ιθαγενών του Νότου που επέλεξε η έναρξή του να συμπέσει με την ημέρα που θα άρχιζε να ισχύει μια συμφωνία «ε-

λεύθερου» εμπορίου (NAFTA). Δεν ζητούσε υποστήριξη από τον Βορρά, αλλά πρότεινε την από κοινού πάλη ενάντια στον φιλελευθερισμό. Ένα από τα αποτελέσματα της Δεύτερης Συνάντησης των Ζαπατίστας στην Ισπανία τον Αύγουστο του 1997, ήταν η δημιουργία ενός διεθνούς δικτύου με την ονομασία «Παγκόσμια Δράση των Ανθρώπων» (PGA) ενάντια στον ΠΟΕ και το «ελεύθερο» εμπόριο. Με το κύρος μαζικών λαϊκών κινημάτων του Νότου χαρακτηρίσε με σαφήνεια τον ΠΟΕ όχι απλά ως θεσμό «μη δημοκρατικό» ή απαραίτητο να μεταρρυθμιστεί αλλά ως τον κομβικό καπιταλιστικό θεσμό που οργανώνει ένα νέο ιμπεριαλισμό: παγκόσμιας εκβιασμός και ανταγωνισμός ανάμεσα στην εργατική δύναμη και στις «βιομηχανικές εξεδρες» (όπως τώρα λέγονται τα κράτη). Πρόκειται για μια κούρσα με στόχο τη συμπίεση των κοινωνικών περιβαλλοντικών απαιτήσεων.

Η PGA δεν είναι μια οργάνωση. Προτείνει απλά μια ανάλυση και καλεί σε παγκόσμιο συντονισμό δράσης κατά τη διάρκεια κάθε συνόδου κορυφής του ΠΟΕ ή σε άλλα ανάλογα γεγονότα. Τον Μάιο του 1998 κατά τη διάρκεια της δεύτερης υπουργικής συνόδου του ΠΟΕ στην Γενεύη αρκετές εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι διαδήλωσαν σε 29 χώρες. 10000 άνθρωποι στη Γενεύη κατόρθωσαν να διαταράξουν και να θέσουν σε αμφισβήτηση τη νομιμότητα του ΠΟΕ. Μια άλλη πρόσκληση για δράση προκηρύχθηκε για τις 18 Ιούνη 1999 κατά τη διάρκεια της συνόδου G7. Σε αυτήν ανταποκρίθηκαν άνθρωποι από 41 χώρες. Το οικονομικό κέντρο του Λονδίνου παρέλυσε από τη μεγαλύτερη και πιο αποφασισμένη διαδήλωση από την εποχή των συγκρούσεων για τον κεφαλικό φόρο επί Θάτσερ. Την ίδια στιγμή 450 αγρότες του Νότου, κυρίως από την Ινδία, περιόδευσαν στην Ευρώπη για ένα μήνα με το Διηπειρωτικό Καραβάνι διαδηλώνοντας ενάντια στα κέντρα εξουσίας και αποκτώντας επαφή με λαϊκές δυνάμεις όλων των ειδών. Αρχισαν με τους Γάλλους αγρότες της Συνομοσπονδίας αγροτών μια νέα εκστρατεία άμεσης δράσης καταστρέφοντας αγρούς και εργαστήρια εταιριών που παράγουν γενετικά μεταλλαγμένα προϊόντα (GMO).

Για τη σύνοδο κορυφής του Σηάτλ διαμορφώθηκε ένα κοινό κάλεσμα σε συνεργασία με το συνδικάτο «Διεθνείς Εργάτες του Κόσμου» (IWW) και το «Δίκτυο άμεση δράση» (DAN) στο οποίο ανταποκρίθηκαν άνθρωποι από 74 πόλεις σε όλον τον κόσμο. Μέχρι τώρα, μια από τις σημαντικότερες επιτυχίες της PGA ήταν ότι κινητοποίησε τους νεαρούς ριζοσπάστες στις βόρειες χώρες, οι οποίοι είδαν στην PGA την ευκαιρία να επιτεθούν όχι απλά σ' ένα επιμέρους πρόβλημα (π.χ. την καταστολή της παράνομης μετανάστευσης) αλλά ΣΤΟ πρόβλημα: στην συνολική καπιταλιστική σχέση που καθορίζει τις ζωές όλων μας. Για να το πετύχουν αυτό έκαναν αποφασιστικές προσπάθειες να ενωθούν με άλλες δυνάμεις, συνδικάτα, μικρούς αγρότες. Παρά τα μεγάλα οργανωτικά προβλήματα η ιδέα της PGA ήταν γόνιμη. Υπήρξε μια πραγματική «κυ-

κλοφορία αγώνων»: αγώνες του Νότου ενέπνευσαν αγώνες στην Ευρώπη που με τη σειρά τους ενέπνευσαν αγώνες στην Βόρεια Αμερική.

Ριζοσπαστικές ομάδες σε διάφορες πόλεις του Καναδά και πολιτείες των ΗΠΑ είχαν ήδη συμμετάσχει σε παλαιότερες κινητοποιήσεις της PGA. Για το Σηάτλ, σχηματίστηκε το Δίκτυο Άμεσης Δράσης, ένα δίκτυο επιτροπών σε ογδόντα πόλεις της Δυτικής Ακτής από το Βανκούβερ στον Καναδά ως το Λος Άντζελες. Με αναφορές στα βασικά σημεία της PGA και εμπνευσμένες από τον αποκλεισμό του Λονδίνου από τους Reclaim the streets στις 18 Ιούνη, οι επιτροπές αυτές οργάνωσαν -με έναν απίστευτα αποτελεσματικό και αποφασιστικό τρόπο- μια μη βίαιη επιχείρηση αποκλεισμού όλων των εισόδων που οδηγούσαν στην σύνοδο κορυφής του ΠΟΕ στις 30 Νοεμβρίου. Ένα εγχειρίδιο 20 σελίδων κυκλοφόρησε με λεπτομέρειες σχετικά με τον τρόπο οργάνωσης, την συμπεριφορά στα ΜΜΕ και την αστυνομία (πριν και μετά μια ενδεχόμενη σύλληψη), τον απαραίτητο εξοπλισμό, ραδιόφωνα και άλλα... Το σπουδαιότερο ρόλο έπαιξαν τα λεγόμενα «affinity groups», ομάδες των 15-20 ατόμων εξοπλισμένων και εκπαιδευμένων να αποκλείσουν τους 13 δρόμους που οδηγούσαν στο κτίριο της συνόδου κορυφής. Αρκετές χιλιάδες διαδηλωτών που συμμετείχαν στις ομάδες αυτές λάμβαναν μέρος σε εκπαιδευτικά σεμινάρια την εβδομάδα πριν από τη διαδήλωση. Προετοιμάστηκε επίσης ένα ανεξάρτητο κέντρο ενημέρωσης και ομάδες δικηγόρων και πρώτων βοηθειών. Κατά συνέπεια το Σηάτλ δεν ήταν μια αυθόρμητη έκρηξη αλλά το αποτέλεσμα μηνών προετοιμασίας.

Οι άνθρωποι που πήραν μέρος στη διαδήλωση προέρχονταν κυρίως από κοντινά μέρη, άλλοι όμως ταξίδεψαν χιλιάδες χιλιόμετρα. Άνθρωποι με διαφορετικά χαρακτηριστικά (και κυρίως πολλοί φοιτητές) συνειδητοποίησαν ότι αυτή ήταν η ευκαιρία τους να δηλώσουν τις πραγματικές τους σκέψεις σχετικά με το υπάρχον καθεστώς. Ήρθαν όλοι προετοιμασμένοι με σημαίες και συνθήματα, με κατάλληλα ρούχα και θεατρικά δρώμενα και με την αποφασιστικότητα να ακουστούν. Έτσι στάθηκε δυνατόν (προσωπικά δεν μπορούσα να το πιστέψω!) χιλιάδες άνθρωποι να βρίσκονται εκεί στις 7 το πρωί (σε εργάσιμη μέρα) μέσα στο σκοτάδι και τη βροχή.

Κατέβηκαν στο δρόμο σε δύο φάλαγγες. Επικεφαλής της πρώτης ήταν το βορειοαμερικάνικο караβάνι της PGA, ενώ της δεύτερης προοδευτικοί εργάτες μετάλλου που είχαν ενωθεί με τους ριζοσπάστες. Περικύκλωσαν το κτίριο της συνόδου κορυφής και σε κάθε σταυροδρόμι οι καθορισμένες ομάδες έστηναν οδοφράγματα (συνήθως δένοντας με χειροπέδες τα χέρια τους σε σωλήνες μετάλλου). Η αστυνομία προφανώς υποτίμησε το πρόβλημα και στην αρχή φάνηκε να έχει λάβει διαταγές να σπάσει την πολιορκία με την ελάχιστη δυνατή βία. Καθώς αυτό αποδείχθηκε αδύνατο οι μπάτσοι κινήθηκαν από τους εκφοβισμούς και

τα σπρωξίματα στα δακρυγόνα και τις πλαστικές σφαίρες. Οι διαδηλωτές όμως ήταν εξαιρετικά πεισματάρηδες, κρατούσαν τις γραμμές τους και συχνά καθόντουσαν μέσα στα δακρυγόνα καθώς πολλοί είχαν μάσκες αερίου. Αυτοί που δηλητηριάζονταν από τα αέρια έφευγαν για να τους παρασχεθούν οι πρώτες βοήθειες και άλλοι έπαιρναν τη θέση τους. Όταν η αστυνομία έκανε επιθέσεις οι διαδηλωτές κάποιες φορές έφευγαν αλλά περπατώντας όχι τρέχοντας και αμέσως πάλι γύριζαν πίσω. Σύνοδοι που δεν μπορούσαν να πλησιάσουν με τα μεταφορικά τους μέσα προσπάθησαν να φτάσουν πεζή, όμως αναγκάστηκαν να κάνουν μεταβολή από διαδηλωτές που τραγουδούσαν «πηγαίνετε σπίτι σας». Η αστυνομία κατάφερε τελικά να εκκαθαρίσει ένα πέρασμα με δακρυγόνα και εκρηκτικές χειροβομβίδες, αλλά ήταν πολύ αργά. Η τελετή εγκαινίων είχε αναβληθεί εξαιτίας έλλειψης συνδρόνων! Το μεσημέρι η μεγάλη νόμιμη διαδήλωση των συνδικάτων και των NGO's πλησίασε το χώρο δράσης (μετά από συζητήσεις και διαταγμούς). Ένα μεγάλο μέρος των διαδηλωτών αυτών εγκατέλειψε την «επίσημη» διαδρομή και ενώθηκε με την πολιορκία, η οποία συνεχίστηκε μέχρι την τελική επίθεση της αστυνομίας το δειλινό.

Γενικά μιλώντας ο τόνος στο Σηάτλ ήταν εκπληκτικά ριζοσπαστικός. Οι διαδηλωτές δεν διαμαρτύρονταν απλά ενάντια στον ΠΟΕ, αλλά ενάντια στα «αφεντικά» και το σύστημα γενικά. Οι κάτοικοι του Σηάτλ ήταν συχνά πολύ ευνοϊκοί: εργάτες οικοδομών και υπάλληλοι γραφείων σταματούσαν τη δουλειά και επευφημούσαν τους διαδηλωτές την ώρα που πέρναγαν από μπροστά τους. Νεαροί ριζοσπάστες και συνδικαλισμένοι εργάτες φαίνεται να ενώνονται πιο εύκολα απ' ό,τι στην Ευρώπη. Τι όμορφη αρχή για τον νέο αιώνα: 30 χρόνια οικονομικής πολιτικής κατά το ριγανικό πρότυπο, παραπληροφόρησης και χειραγώγησης σβήστηκαν μέσα σε μια νύχτα από τη γέννηση ενός νέου λαϊκού κινήματος που τολμά να δηλώσει «θα κάνουμε την επανάσταση ακαταμάχητη. Ο γεροτυφλοπόντικας βγαίνει ξανά στην επιφάνεια. Οι άνθρωποι ξέρουν που είναι το πρόβλημα, ξέρουν ποιός είναι ο εχθρός».